δρχ. 200 τεύχος 17

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

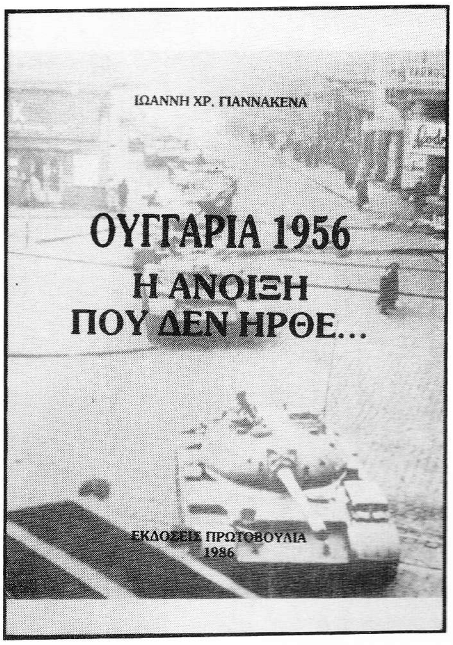
ΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ
Ντίνα Κωνσταντινίδου

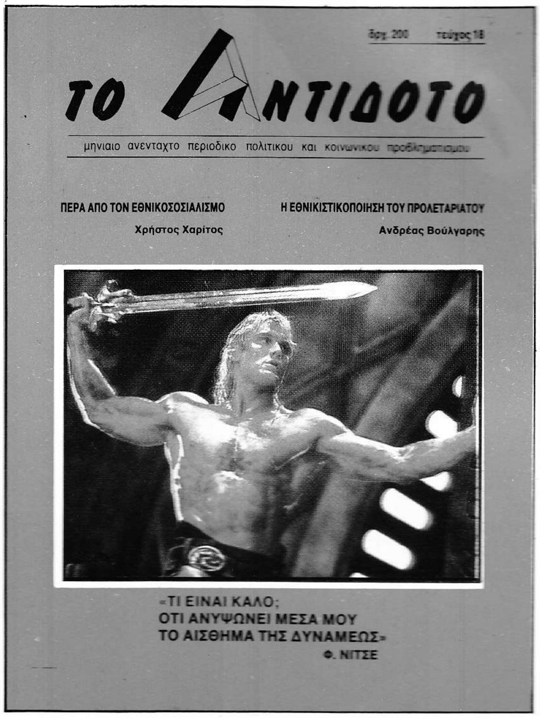
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
Χρήστος Χαρίτος

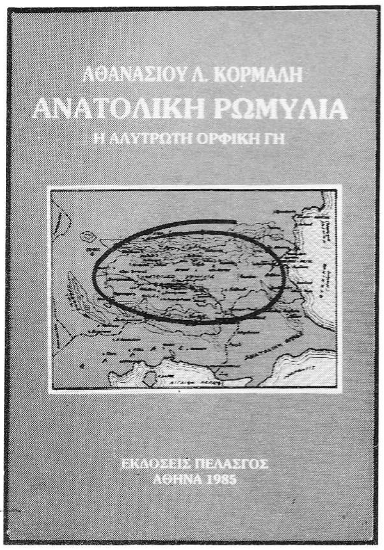
ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
Σοφία Χριστοφή

Ο κόκκινος στρατός δίνει συναυλία ροκ στο Γκόρκι Παρκ! Επίσημα ποτά η Φάντα και η Πέπσι.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ:

Ἰωάννης ΧΡ. Γιαννάκενας
Ἀστερίου 2 - 4, 157 73
τηλ. 7751121

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή ενός έτους: **2.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.
Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Φτάνοντας στό 17ο τεύχος του Αντίδοτου, πιστεύουμε ότι έχει ολοκληρωθεί η φυσιογνωμία και η εικόνα του περιοδικού μας. Σ' όλο αυτό το διάστημα ασχοληθήκαμε μ' ένα πολύ μεγάλο αριθμό πολιτικών, ιδεολογικών, οικονομικών, κοινωνικών θεμάτων, όταν «άλλοι» μη έχοντας τη δυνατότητα να γράψουν γι' αυτά τα καυτά σημερινά προβλήματα, περιοριζόντουσαν στό τι κάνει ο Λεπέν και σε καταστάσεις προπολεμικές. Ο καθένας φυσικά ανάλογα με τις δυνατότητές του...

Πιστεύουμε, για όσους διαβάζουν και κρίνουν σοβαρά τα κείμενά μας, ότι το πρίσμα μέσα απ' το οποίο εξετάζουμε τα δημοσιευμένα θέματά μας να έχει γίνει ήδη κατανοητό και αντιληπτό. Ποτέ μας δεν αναζητήσαμε τις εύκολες λύσεις, ποτέ μας δεν σκεφτήκαμε πώς θα γίνουμε αρεστοί στους αναγνώστες. Τις πιο πολλές φορές οι προτάσεις που κάναμε σε συγκεκριμένα πολιτικά θέματα, ερχόταν σε σύγκρουση με τη συντηρητική λογική του «κατεστημένου». Καμμιά φορά δεν υποστείλαμε τη σημαία του αγώνα μας. **Ο εθνικοριζοσπαστικός σοσιαλισμός παρέμεινε και παραμένει η ιδεολογία μας.** Σ' αυτό το τεύχος αξίζει να προσέξετε εκτός από τα οικολογικά κείμενα, τη θέση μας για τους «Ολυμπιακούς του 1996», θυμούμενοι παράλληλα και τη γνωστή τηλεοπτική διαφήμιση της Κόκα-Κόλα για το ίδιο θέμα. Σπουδαίο είναι το κείμενο «Κοινωνισμός ή Σοσιαλισμός» που δίνει αποστομωτική απάντηση στους πάσης φύσεως «κοινωνιστές» (sic). Παράλληλα έχουν ετοιμασθεί πολλά κείμενα που αποδεικνύουν τη σοσιαλιστική ταυτότητα του εθνικισμού. **Τέλος έχουμε τη χαρά να σας παρουσιάσουμε την πρώτη συνέντευξη ιστορικού αναθεωρητή σ' ελληνικό περιοδικό.** Πραγματικά η συνέντευξη του μεγάλου Ισπανού αναθεωρητή Χορχε Λομπο δίνει πολλες απαντησεις σε φλέγοντα ιστορικά ερωτήματα. Στη συνέντευξη προς το περιοδικο μας χρησιμοποιει το ψευδώνυμο, με το οποιο και γράφει και έχει δώσει συνεντεύξεις σ' άλλα Ευρωπαϊκά περιοδικά.

Τελειώνοντας σας αναγγελουμε και μία σχεδόν απίστευτη για τα ελληνικά δεδομένα είδηση:

Στο επόμενο τεύχος θα παρουσιάσουμε αποκλειστικη συνέντευξη του μεγαλυτερου, εν ζωή εθνικοσοσιαλιστή στον κόσμο, του στρατηγού των WAFFEN SS **Λεόν Ντεγκρέλ.** Είναι η μεγαλύτερη συνεντευξη που έχει δοθει ποτέ σε εθνικοριζοσπαστικο περιοδικό στην Ελλάδα.

Μέχρι τον άλλο μήνα λοιπόν φίλοι και συντροφοι υπομονή... οσο και αν είναι δύσκολο.

Νοέμβριος 1988

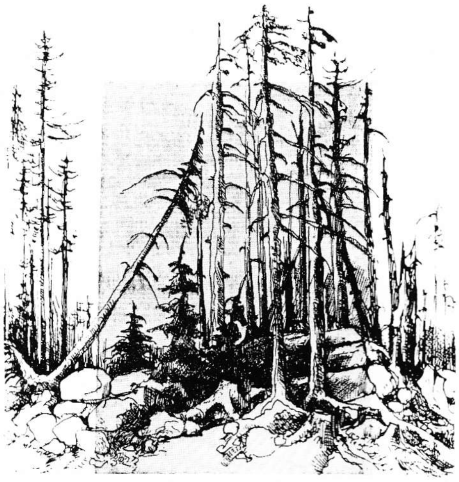
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το οικολογικό πρόβλημα είναι ένα απ' τα κυριώτερα προβλήματα αιχμής που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σήμερα. Η δίχως όρια ανάπτυξη του κεφαλαίου, τα πυρηνικά ατυχήματα (Τσερνόμπιλ, Γιούνιον Καρμπάϊλ στην Ινδία), η εγκληματική μόλυνση των θαλασσών απ' τα απόβλητα, η καταστροφή των βιοτόπων και της ζώνης του όζοντος, το νέφος και η μόλυνση της ατμόσφαιρας από το διοξείδιο του άνθρακα και από το άζωτο, η ανατροπή των έως τώρα φυσικών κλιματολογικών συνθηκών στις διάφορες περιοχές του πλανήτη, δείχνουν ότι υπάρχει ένα οξύτατο οικολογικό πρόβλημα που πρέπει ν' αντιμετωπισθεί άμεσα. Στην Ελλάδα όπως όλοι βλέπουμε κάθε καλοκαίρι, η καταστροφή των δασών μας έχει ήδη πάρει ολέθριες διαστάσεις. Το οικολογικό κίνημα από τα πρώτα του βήματα καθοδηγήθηκε από την αριστερά, μαρξιστική ή όχι, ή από ουδετερόφιλες ειρηνιστικές ομάδες. Και αυτό έγινε και γίνεται όχι μόνο στις δυτικές χώρες αλλά και στις ανατολικές. Στην Τσεχοσλοβακία υπάρχει η πασίγνωστη Χάρτα '77, που τόσες φορές κυνηγήθηκε στο παρελθόν για τις οικολογικές της ενέργειες, στην Ουγγαρία υπάρχει το

Ο βασιλικός αετός και ο γύπας, στα χέρια των οικολόγων. Των μοναδικών, σήμερα, που «μεταγγίζουν» ζωή στη νεκρή φύση. Πεσμένη κάτω, μια γερακίνα, θύμα του μεγάλου «αρπακτικού»: Του ανθρώπου

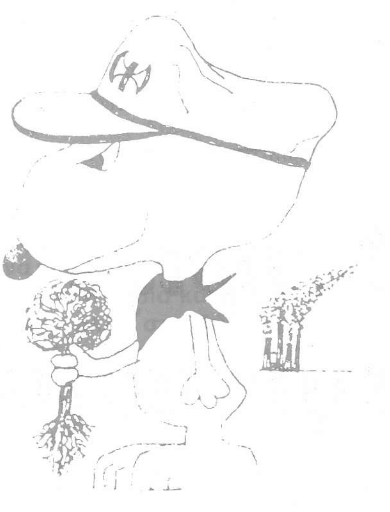
«Οικολογικό Μέτωπο» οργάνωση που έχει 60.000 μέλη! Στη Σ. Ένωση σα μανιτάρια ξεφυτρώνουν οι οικολογικές οργανώσεις, καλύπτοντας όμως πολλές φορές μέσα από ένα οικολογικό μανδύα τον αντισοβιετικό τους χαρακτήρα. Στην Δ. Ευρώπη το οικολογικό κίνημα έχει καταφέρει να πάρει τη μορφή ενός πολιτικού κινήματος. Οι «Πράσινοι» της Γερμανίας, Γαλλίας, Ιταλίας, Σουηδίας, έχουν μπορέσει να μπουν στα εθνικά τους κοινοβούλια, δίνοντας παράλληλα και ένα νέο χρώμα στην πολιτική ζωή των χωρών τους. Ποιες όμως είναι σήμερα οι προοπτικές του οικολογικού κινήματος;

Δύσκολη η απάντηση. Το οικολογικό κίνημα δεν μπορεί να πάρει μια μορφή εξουσίας. Είναι πάρα πολύ δύσκολο να γίνει αυτό. Θα μείνει για πάντα μια δύναμη διαμαρτυρίας και αντίστασης στην οικολογική καταστροφή που προκαλεί ο καπιταλισμός. Γι' αυτό βλέπουμε την οικολογική προβληματική να την ενσωματώνει στο πρόγραμμά της η αριστερά. Διότι αυτή μπορεί να πραγματοποιήσει κάτι που δεν μπορεί το καθαρά οικολογικό κίνημα: να κατεβάσει μια ολοκληρωμένη πρόταση εξουσίας.

Στην Ιταλία βλέπουμε σήμερα το κόμμα της «Προλεταριακής δημοκρατίας» να μετασχηματίζεται σε οικολογικοκομμουνιστικό. Κατ' αυτό τον τρόπο επέρχεται και μια ανανέωση του πολιτικού λόγου της αριστεράς που τόσο χρειάζεται αυτή τη στιγμή.

Στο οικολογικό κίνημα υπάρχουν και πολλά κατά. Η ουδετερότητα που καλλιεργείται είναι ασύμφορη γι' αυτή τη φάση της ευρωπαϊκής αναπτύξεως, οι θέσεις του υπέρ των αντιρρησιών «συνειδήσεως» (sic), της καταστροφής κάθε δομημένης κοινωνικά ιεραρχίας μέσω μιας νεφελώδους «αυτονομίας», η συγκατάθεσή τους υπέρ της δίχως όρια μεταναστεύσεως, ο μερικός φιλοσοβιετισμός πράγμα που τους φέρνει σ' αντίθεση με το αντισοβιετικό οικολογικό κίνημα της Ανατολής, είναι σημεία που αναιρούν την καλή εικόνα του οικολογικού κινήματος. Το σίγουρο πάντως είναι ότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις που θα σταματήσουν την ανάπτυξη αυτού του κινήματος. Ακριβώς τ' αντίθετο, το οικολογικό κίνημα διαρκώς θα διευρύνεται καθώς φυσικά το απαιτούν οι περιστάσεις.

Έως σήμερα δε βλέπουμε τα εθνικοριζοσπαστικά κινήματα να έχουν κι ένα οικολογικό λόγο στα πολιτικά τους προγράμματα. Αυτό είναι λάθος διότι το οικολογικό ζήτημα είναι κατ' εξοχήν κοινωνικό και καθόλου δευτερεύον. Μέσα απ' την οικολογία μπορούμε να κτυπήσουμε την καπιταλιστική και κομμουνιστική οικονομική ανάπτυξη που γίνεται σε βάρος του περιβάλλοντος, δηλ. προωθείται ο αντι-ιμπεριαλισμός, κτυπάμε τον «οικονομισμό», την εμπορευματοποίηση της κοινωνίας, της ζωής των ανθρωπίνων σχέσεων, την ανάπτυξη που δεν έχει ως βάση της το έθνος και τον άνθρωπο, περνάμε εναλλακτικές εθνικοριζοσπαστικές λύσεις σε οικονομικά και κοινωνικά θέματα. Η οικολογία δεν είναι ένας αυτόνομος περιθωριοποιημένος κοινωνικός τομέας αλλά αποτελεί τμήμα της πολιτικής αντιπαραθέσεως μέσα σε μια κοινωνία. Όσο περνάει ο καιρός τόσο το οικολογικό πρόβλημα θα λαμβάνει μεγαλύτερες διαστάσεις.

Ήδη σήμερα σ' όλες τις δημοσκοπήσεις που έχουν γίνει από τον ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως) στο ερώτημα: «τι προτιμάτε πιο πολλά χρήματα ή περισσότερο ελεύθερο χρόνο», οι εργαζόμενοι απαντούν ελεύθερο χρόνο. Αν το ερώτημα γίνει «μεγαλύτερη ανάπτυξη ή καλύτερο επίπεδο ζωής και διαβιώσεως», οι απαντήσεις θα συμφωνούν στο καλύτερη

ποιότητα ζωής. Που σημαίνει ότι αναπτύσσεται στο λαό μια οικολογική συνείδηση, προσανατολίζεται σε καινούργιες κατευθύνσεις και ορίζοντες. Μια οικολογική συνείδηση που παίρνει τη μορφή της λαϊκής κοινωνικής εξεγέρσεως όπως έγινε στο Νομό Θεσπρωτίας, που δείχνει εμφανέστατα τη συμμετοχή του λαού, στον αγώνα για την οικολογική διατήρηση της περιοχής. Είναι κρίμα το οικολογικό κίνημα να καπελωθεί γι' άλλη μια φορά απ' την αριστερά. Ο ριζοσπαστισμός του πρέπει να εγκολπιστεί στις τάξεις του εθνικοριζοσπαστικού σοσιαλιστικού κινήματος. Η κοινωνική αντίσταση όπως αυτή εκδηλώνεται σήμερα μέσα από την οικολογία, τα ακομμάτιστα συνδικαλιστικά όργανα που είναι πολύ διαδεδομένα στην Ευρώπη (CUB), το νεολαιΐστικο κίνημα, το φεμινιστικό τ' οποίο όμως θα τεθεί σε διαφορετικές πολιτικές, βάσεις, πρέπει να μπορούν να βρουν διέξοδο και να εκφρασθούν μέσα απ' το δικό μας «στρατόπεδο». Πρέπει να ενεργοποιηθούμε άμεσα σ' όλες τις φάσεις της κοινωνικής σύγκρουσης με το σύστημα. Και η οικολογία είναι μία μορφή πάλης στην οποία πονάει το κατεστημένο και δεν διαθέτει ούτε όπλα ούτε επιχειρήματα για ν' αντιδράσει.

Σοφία Χριστοφή

Στήριξε τήν αὐτοδυναμία μας

ΧΙΛΗ: Ο «ΧΕΙΜΩΝΑΣ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Παντού ψωμί, μήλα, τυρί.
Στην Χιλή σύρματα, συλλήψεις, εκτελέσεις.

Πάμπλο Νερούδα

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, τα φερέφωνα των πολυεθνικών και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών βυθίζουν άλλη μια χώρα, άλλο ένα λαό στο σκοτάδι. Οι στρατιωτικοί ανατρέπουν την αποτυχημένη κυβέρνηση του Αλλιέντε, όχι για να σώσουν την χώρα απ' τον κομμουνισμό όπως διακυρύττουν, αλλά για να στηρίξουν την ηγεμονική θέση των «Σικάγο μπόϋς» που ληστεύουν κατά τρόπο αναίσχυντο την χώρα. Ο Αλλιέντε λίγο καιρό πριν το πραξικόπημα, σε λόγο του στον ΟΗΕ είχε δηλώσει: «Ζούμε σ' ένα μεγάλο σταυροδρόμι. Οι πολυεθνικές έχουν αποκτήσει τέτοια ισχύ που δεν την έχουν φανταστεί ούτε κυβερνήσεις κρατών. Στη Λ. Αμερική έχουμε τις μεγάλες συγκρούσεις συμφερόντων. Οι πολυεθνικές έχουν τέτοια δύναμη που μπορούν ν' ανατρέψουν κυβερνήσεις»!!! Μετά από λίγους μήνες ο λόγος του Αλλιέντε επιβεβαιώθηκε απ' την ιστορία! Οι στρατιωτικοί επιστρέφουν τα ορυχεία χαλκού στις πολυεθνικές, ενώ ο ίδιος ο Πινοσέτ δηλώνει: «ο «εθνικισμός» δεν έχει να χωρίσει τίποτα με τις πολυεθνικές».

Φυσικά αυτή τη δήλωση δεν την σχολιάζω, απλά και μόνο διότι δε βρίσκω τα λόγια για να χαρακτηρίσω αυτό το γελοίο υποκείμενο, αυτό το στυγνό φονιά, που λέγεται Αουγκούστο Πινοσέτ. **Δεν μπορούν να μιλούν για πατρίδα, αυτοί που έχουν τον Χιλιανό λαό να ζει σε παράγκες, ενώ οι ίδιοι μένουν στις επαύλεις του Σαντιάγκο. Δεν μπορούν να μιλούν για πατρίδα αυτοί που έχουν παραδώσει τον φυσικό πλούτο της χώρας στα αμερικανικά τραστ. Δεν μπορούν να μιλούν για πατρίδα αυτοί που αισχροκερδίζουν πάνω στη δυστυχία και την ανέχεια ενός ολόκληρου λαού. Δεν μπορούν να μιλούν για πατρίδα αυτοί που έχουν τον λαό στις φυλακές, που δολοφονούν αδίστακτα τον κάθε εργαζόμενο οικογενειάρχη, τον κάθε αγωνιστή μιας καλύτερης ζωής. Δεν μπορούν να μιλούν για πατρίδα αυτοί που έκαναν την**

Χιλή επαρχία της Αμερικής. Ο στρατός για άλλη μια φορά μετατράπηκε σε όργανο της μπουρζουαζίας του καπιταλισμού και των μασονικών συμφερόντων. Οι αξιωματικοί για άλλη μια φορά ξεφτύλισαν και ντρόπιασαν την στολή τους, γίνοντας πληρωμένοι φονιάδες του λαού τους, εξυπηρετώντας το κεφάλαιο. Στην Χιλή ο Πινοσέτ δεν υπερασπίζεται τα συμφέροντα του λαού και της πατρίδας του, αλλά τα συμφέροντα του αμερικανικού επεκτατισμού. Για να κρατηθεί το αντιλαϊκό του καθεστώς στην εξουσία, αναγκάζεται να εξαφανίζει το λαό, να φυλακίζει, να βασανίζει, να δολοφονεί, να τρομοκρατεί, να εκφοβίζει. Κι όλα αυτά στ' όνομα της πατρίδας!!!

Ένα πραγματικά πατριωτικό κράτος δεν στηρίζεται στη βία και στο θάνατο για να κυβερνά, αλλά στη δύναμη που του δίνουν τα λαϊκά στρώματα. Αυτά, τα οποία ο Πινοσέτ δολοφονεί και εκμεταλλεύεται. Το χειρότερο όμως απ' όλα είναι ότι ένα μεγάλο κομμάτι του λαού ψάχνει να βρει λύση στα προβλήματά του τώρα μέσα απ' το μαρξισμό. Στην Χιλή ούτε η χουντοδε-

ξιά ούτε και ο κομμουνισμός μπορούν να εγγυηθούν την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική ευημερία. Η Λ. Αμερική εδώ και αρκετές δεκαετίες αποτελεί το μεγαλύτερο τάφο των προλετάριων απ' τις στρατιωτικές χούντες. Αποτέλεσμα αυτής της συστηματικής σφαγής της εργατικής τάξεως και του λαϊκού κινήματος, είναι η στροφή των μαζών στον μπολσεβικισμό. Εκείνο που χρειάζεται αυτή τη στιγμή η Λ. Αμερική είναι εναλλακτικά εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα όπως είναι η Βολιβιανή Σοσιαλιστική Φάλαγγα του Δαυίδ Πεδράρα καθώς και μέχρι σ' ένα βαθμό η Περουβιανή APRA του Γκαρθία Πέρεθ – σήμερα κυβέρνηση – χωρίς βέβαια να ξεχνάμε το Εθνικό Κίνημα Κοινωνικής Δικαιοσύνης του Περόν στην Αργεντινή. Οι σπινθήρες της εθνικής και σοσιαλιστικής αντιστάσεως υπάρχουν. Εκείνο που χρειάζεται είναι οι κατάλληλοι άνθρωποι που θα μετατρέψουν τις σπίθες σε φωτιά! Η Λ. Αμερική πρέπει να μείνει μακριά απ' τις ορέξεις των Ρωσσοαμερικάνων.

Αρκετά πια. Δεν θα δουλεύουν μια ζωή οι Λατινοαμερικανικοί λαοί για να ταΐζουν τα κοπρόσκυλα της Μόσχας και τους Εβραίους τοκογλύφους χρηματιστές της Γουώλλ Στρητ. Δεν θα λιμοκτονούν οι λαοί της Γουατεμάλας, Βραζιλίας, Χιλής, Περού, Σαλβαδόρ, Ουρουγουάης, Βολιβίας, Αργεντινής, Εκουαδόρ, Παναμά για να καλοπερνά η νομενκλατούρα του Κρεμλίνου και τ' ανώτατα στελέχη των πολυεθνικών της Ν. Υόρκης. Δεν θα τρέμουν μια ζωή οι εργάτες στη θέα του πρώτου υπολοχαγού εγκληματία, που θερίζει ασυλλόγιστα με τα πολυβόλα εργάτες-διαδηλωτές.

Αφήστε αυτούς τους λαούς αρχιδολοφόνοι (σ' αγαστή πάντα συνεργασία με τους σοβιετικούς), Αμερικάνοι, να ζήσουν ελεύθεροι. Αφήστε τα παιδιά της Χιλής να μεγαλώσουν και να ζήσουν σε μία χώρα που θα είναι Πατρίδα τους, θα τους ανήκει και θα της ανήκουν, σ' αυτούς μόνο, και όχι στην IBM, στην General Motors, στην ITT και στην υπόλοιπη εγκληματική φάρα. Όσο και να διαρκέσει ο «χειμώνας» στην Χιλή, στην Λ. Αμερική, στην Ευρώπη και στον κόσμο όλο, η άνοιξη θα έρθει. Ο ιμπεριαλισμός θα συντριβεί όπως και έγινε και άλλες φορές κατά το παρελθόν. Οι αγωνιστές των Βιετ Κονγκ, του IRA, οι Αφγανοί μουσουλμάνοι αντάρτες, οι Μαγυάροι, αναμετρήθηκαν και νίκησαν πολλές φορές τον ιμπεριαλισμό.

Όσο και αν φαίνεται για πολλούς ρομαντικό, η ψυχή μετράει περισσότερο απ' τις βόμβες Ναπάλμ και τις ξιφολόγχες.

Οι μορφές του Σιμόν Μπολιβάρ, του Ζαπάτα, του Περόν, αλλά και του αξέχαστου Ερνέστου Τσε Γκεβάρα, συγκλονίζουν και εμπνέουν γενιές και γενιές νέων αγωνιστών, για μια πατρίδα εθνικιστική λαϊκή και σοσιαλιστική, ενάντια στον καπιταλισμό και κομμουνισμό, ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Ανδρέας Βούλγαρης

ΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

Στα τέλη της δεκαετίας του 1970 ιδρύθηκε στη Δ. Γερμανία το κόμμα των «Πρασίνων» ή «Εναλλακτικών». Φυσικά όταν ιδρύθηκε αυτό το «παράξενο» κόμμα από 30 άτομα, κανενός το ενδιαφέρον δεν κινήθηκε για να μάθει για το τι ακριβώς πρόκειται. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι μετά από 10 χρόνια αυτό το «αντι-κόμμα» παρά κόμμα, θα είχε 42 έδρες στις 497 στην ομοσπονδιακή βουλή. Σήμερα στα παραδοσιακά κόμματα, F.D.P. (Φιλελεύθεροι), C.D.U. (Χριστιανοδημοκράτες), S.P.D. (Σοσιαλδημοκράτες), αυτό το «νέο» κόμμα καθορίζει πλέον τις τύχες της γερμανικής κοινωνίας. Η εκλογική του επιτυχία (8,3%) δεν ήταν μια απλή συγκυρία. Η γερμανική κοινωνία αντιμετωπίζει από την σύγχρονη ανάπτυξη του καπιταλισμού μεγάλα προβλήματα. Το μεγαλύτερο είναι το οικολογικό. Ολόκληρες θάλασσες και ποτάμια έχουν μολυνθεί χάρις στην «καπιταλιστική ανάπτυξη». Η ζωή στην πόλη ήδη έχει γίνει προβληματική για χιλιάδες ανθρώπους. Στο οξύ οικολογικό πρόβλημα προστίθεται και η λεγόμενη «οικοδομική αναδιοργάνωση», μ' αποτέλεσμα στο Δ. Βερολίνο και στην Φραγκφούρτη να κατεδαφίζονται ολόκληρες συνοικίες και να δημιουργείται έτσι οξύτατο

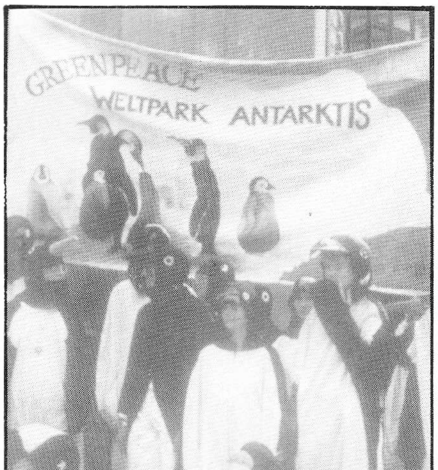

Ο Όττο Σίλι και η Πέτρα Κέλλυ ηγέτες των Πρασίνων

πρόβλημα στέγασης. Οι «Πράσινοι» κατάφεραν επίσης να εκμεταλλευτούν τις προστριβές που υπάρχαν στο S.P.D. μετά την τότε απόφαση του Χέλμουτ Σμιτ για την εγκατάσταση των Πέρσιγκ και το νόμο του Μπερούφσοφερμποτ, που απαγόρευε στους κομμουνιστές την εισαγωγή τους στο δημόσιο. Αυτό το μέτρο ίσχυε από πολύ πριν και για τους εθνικοσοσιαλιστές... Κατ' αυτό τον τρόπο οι «Πράσινοι» εξελίχθηκαν σ' ένα δυνατό μαχητικό κίνημα διαμαρτυρίας κι αμφισβήτησης.

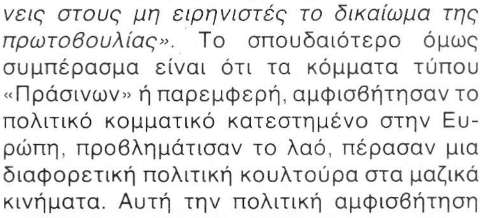
Το όραμά τους όπως λένε οι ίδιοι, είναι ένας σοσιαλισμός απαλλαγμένος από τα βιομηχανικά και γραφειοκρατικά πρότυπα. Πιστεύουν στις αρχές της οικολογίας, της άμεσης δημοκρατίας και της κοινωνικής ελευθερίας, ενώ τάσσονται κατά οποιασδήποτε μορφή βίας. Οι ιδέες τους είναι ένα κράμα άμεσων διεκδικήσεων και ουτοπικού οράματος. Αυτά που τους απασχολούν περισσότερο είναι: *1) Πρόταση νόμου κατά των διακρίσεων σε βάρος των γυναικών. 2) Ανακατανομή της μεταφοράς αγαθών από τους δρόμους (φορτηγά) στις ράγες (τρένα). 4) Περιορισμό των καυσαερίων. 5) Χρήση αμόλυβδης βενζίνης και απαγόρευση της κυκλοφορίας των αυτοκινήτων 10 Κυριακές το χρόνο. 6) Ισότιμη κατανομή όλων των θέσεων εκπαίδευσης και εργασίας για άνδρες και γυναίκες. 7) Ισότιμη εκπροσώπηση στην ομοσπονδιακή και τις τοπικές βουλές. 8) Κατάργηση του αξιόποινου των αμβλώσεων. 9) Τιμωρία βιασμού στο γάμο.* Το «εσωτερικό» του κόμματος δεν είναι ομοιογενές. Υπάρχουν πέν-

τε αντιμαχόμενες τάσεις. Η πρώτη μ' αρχηγό τον Όττο Σίλι, οι επονομαζόμενοι «ρεαλιστές», αγωνίζονται για μια κυβέρνηση συνασπισμού με το S.P.D. Η δεύτερη των «ριζοσπαστικών» μ' αρχηγό την Πέτρα Κέλλυ κατηγορούν τους πρώτους για συντηρητισμό κι αρριβισμό. Δεν θέλουν καμμία συνεργασία με τους σοσιαλδημοκράτες. Οι άλλες τρεις είναι η «κεντρώα» τάση που προσπαθεί να συμβιβάσει τις καταστάσεις, οι δογματικοί μαρξιστές που ακολουθούν τα «πρότυπα» των Ανατολικών χωρών και τέλος υπάρχει μια ομάδα που δρα επαναστατικά ακολουθώντας τον δρόμο των συγκρούσεων και των μολότωφ...

Πάντως οι δυο τάσεις που θα καθορίσουν το μέλλον του κινήματος των «Πρασίνων», είναι αυτή των «ρεαλιστών» και των «ριζοσπαστικών». Και οι δυο όμως τάσεις πιστεύουν στις αρχές της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Δεν αποκλείεται πάντως στο σύντομο μέλλον να έχουμε αποσχιστικές τάσεις στο κίνημα των «Πρασίνων». Το κόμμα έχει ταχθεί ενάντια στην ένοπλη βία αν και πολλά μέλη των «Πράσινων» «κατανοούν» αυτούς που φτάνουν σε τέτοιες πράξεις, σαν αντίδραση στο καπιταλιστικό αδιέξοδο της κοινωνίας μας. Παρ' όλα αυτά η RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός) γνωστή και ως «Μπάαντερ-Μάϊνχοφ» δεν θα έχει και πολλούς οπαδούς στους «Πράσινους»... Το κίνημα των «Πρασίνων» στην Ευρώπη παρουσιάζει μια αξιόλογη άνοδο. Μετά τη Δ. Γερμανία, η Ιταλία, η Γαλλία και η Σουηδία ακολουθούν τον δρόμο που χάραξαν οι «Πράσινοι» της Γερμανίας. Να λοιπόν που τα παραδοσιακά κόμματα της δεξιάς και της αριστεράς βλέπουν να ξεφυτρώνουν δίπλα τους άλλα κινήματα όπως αυτά των Οικολόγων, και ποιος ξέρει αύριο ίσως να έχουμε την ανάπτυξη εθνικοεπαναστατικών κινημάτων της εθνικιστικής αριστεράς. Σίγουρα οι πολιτικές αντιλήψεις των Ευρωπαίων αρχίζουν να κινούνται σε καινούργιους δρόμους πέρα από τα τετριμένα. Οι «Πράσινοι» όμως δυστυχώς πέρα από έναν αριθμό σωστό, αιτημάτων τους, λειτουργούν σαν πέμπτη φάλαγγα στις χώρες της Ευρώπης. Τα κόμματά τους πηγαίνουν όλο και πιο πολύ προς τον κομμουνισμό (έστω κι «ιδεαλιστικό») και σε ουδετερόφιλες θέσεις που αυτή τη στιγμή δεν βοηθούν στην πολιτική ενδυνάμωση της Ευρώπης. Ας μην ξεχνάμε τι έλεγε ο Σπένγκλερ: *«Το να είσαι ειρηνιστής, σημαίνει ότι αφήνεις στους μη ειρηνιστές το δικαίωμα της πρωτοβουλίας»*. Το σπουδαιότερο όμως συμπέρασμα είναι ότι τα κόμματα τύπου «Πράσινων» ή παρεμφερή, αμφισβήτησαν το πολιτικό κομματικό κατεστημένο στην Ευρώπη, προβλημάτισαν το λαό, πέρασαν μια διαφορετική πολιτική κουλτούρα στα μαζικά κινήματα. Αυτή την πολιτική αμφισβήτηση πρέπει να εκμεταλλευθούμε εμείς οι εθνικοεπαναστάτες, για να περάσουμε τις ιδέες μας και τον πολιτικό μας λόγο. Το κίνημα της αμφισβήτησης των πάντων έχει μπει ήδη σε κίνηση. Τα επόμενα χρόνια θα δείξουν αν στη νέα αυτή πρόκληση της ιστορίας, το εθνικοεπαναστατικό κίνημα θα ανταποκριθεί. Για το καλό της Ευρωπαϊκής μας πατρίδας και των Ευρωπαϊκών λαών ελπίζω το κίνημά μας στη δίνη αυτών των κοινωνικών εξελίξεων να βγει νικητής. Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι το κίνημά μας πρέπει ν' αρθρώσει κι ένα οικολογικό πολιτικό λόγο. Η πράσινη σημαία πρέπει να ενσωματωθεί στην εθνικοριζοσπαστική!

Ντίνα Κωνσταντινίδου

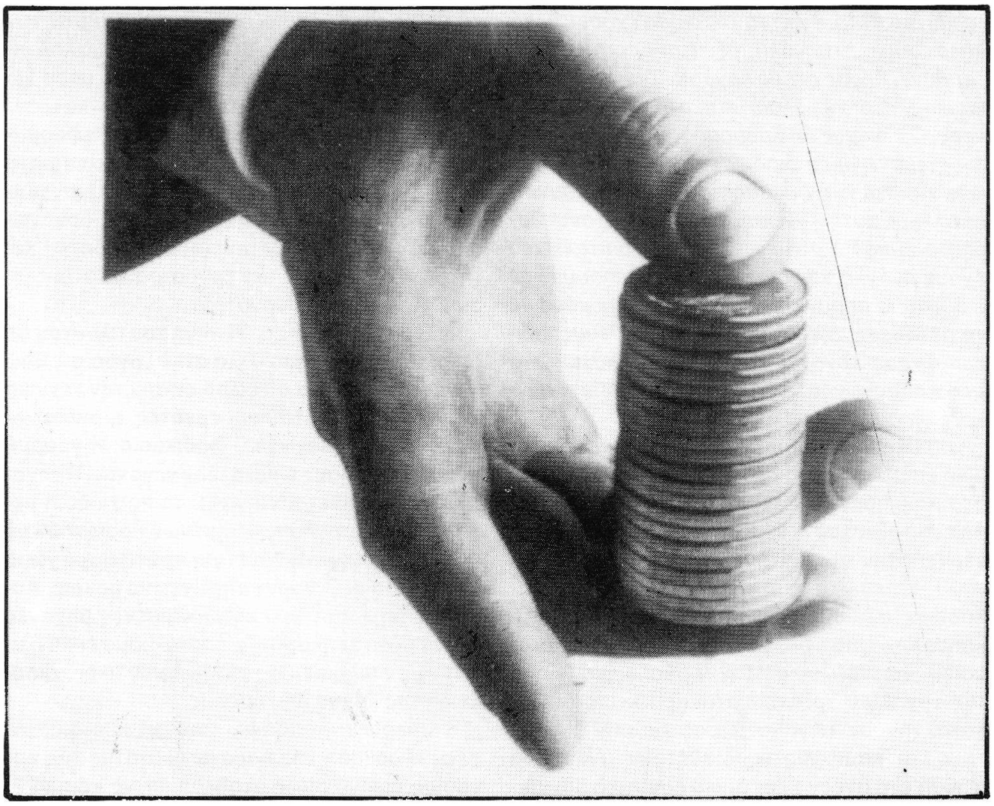

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η εργατική τάξη στη δεκαετία του '60 διέθετε μία τεράστια δύναμη. **Αυτή η δύναμη πήγαζε απ' το ότι μπορούσε να ελέγχει την παραγωγική διαδικασία του προϊόντος που παρήγαγε και τους ρυθμούς εργασίας, τους χρόνους παραγωγής.**

Αυτή την κυριαρχική της δυνατότητα άρχισε να την χάνει σταδιακά απ' την καπιταλιστική επίθεση στις εργασιακές σχέσεις, στους «νόμους» του εργοστασίου, μέσω του τεϊλορισμού και φορντισμού. Να πως περιγράφει ο Μπενζαμέν Κοριά αυτή την αλλαγή. «Ο φορντισμός και ο τεϊλορισμός αντικαθιστούν τον παλιό ειδικευμένο εργάτη, που εξακολουθεί ακόμα να ελέγχει ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής, από ένα είδος εργάτη, τον εργάτη της αλυσίδας παραγωγής, που μεταβάλλεται σ' εξάρτημα της μηχανής, η οποία τώρα αποφασίζει για τους χρόνους και τις ταχύτητες (εννοεί της παραγωγής). Το κεφάλαιο δημιουργεί ένα νέο είδος εργάτη, τον εργάτη-μάζα. Το κεφάλαιο με τον αυτοματισμό σ' επιλεγμένες θέσεις και τομείς παραγωγής θέλει να εξαλείψει εντελώς την εργατική παρουσία. Αντικαθιστά το ατελές ανθρώπινο ρομπότ απ' το μηχανικό ρομπότ!»

Ο Γιώργος Καραμπελιάς αυτή τη διαδικασία τη λέει με πιο απλά λόγια: ***«Η πορεία του κεφαλαίου από το δέκατο όγδοο αιώνα συνίσταται στην προοδευτική αφαίρεση της γνώσης και της δεξιότητας από τον άμεσο παραγωγό και την ενσωμάτωσή της στη μηχανή, στην επιστήμη και την τεχνολογία»...*** *Ότι έχουμε αναφέρει έως τώρα είναι η οικονομική διάσταση του προβλήματος, η οποία όμως είναι φυσικό επακόλουθο της πολιτικής. Το ερώτημα που προκύπτει για ένα απλό άνθρωπο είναι γιατί γίνονται «όλα αυτά». Η απάντηση είναι απλή αλ-*

λά και σύνθετη. Αυτή την περίοδο έχουμε ή πιο απλά ζούμε, τη μεγάλη ταξική αναμέτρηση που λαμβάνει μέρος στους εργασιακούς χώρους α-νάμεσα στο κεφάλαιο και στους εργαζόμενους. Ο έλεγχος από μέρους των εργαζομένων της παραγωγικής διαδικασίας, των παραγωγικών γνώσεων, η δύναμη που δίνει στα συνδικάτα τους αυτή η γνώση, αποτελεί ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο στο κεφάλαιο. Η καπιταλιστές έχουν ανάγκη να «αντικειμενικοποιήσουν» τη διαδικασία παραγωγής κι αυτό γίνεται ***μόνο με τη μετάθεση της τεχνογνωσίας απ' τους ειδικευμένους εργάτες στο νεκρό κεφάλαιο, τα μέσα παραγωγής.*** *Κατ' αυτό τον τρόπο η σύγκρουση αρχίζει!*

Ο τεϊλορισμός κτυπάει τους εργάτες σε ατομικό επίπεδο, ο φορντισμός σε συλλογικό, στις θεσμοποιημένες κοινωνικές εργασιακές σχέσεις. Η ταξική σύγκρουση κεφαλαίου εργασίας γέρνει στην αρχή στην πλευρά των καπιταλιστών. Το κόστος παραγωγής μειώνεται κατακόρυφα, ο ρυθμός εργασίας μέσω της εντατικοποιήσεως που φέρνουν οι νέες μηχανές οι οποίες «επιτρέπουν» την ορθολογικοποίηση της εργασίας αυξάνει κατακόρυφα, τα συνδικάτα χάνουν μεγάλο μέρος απ' τη δύναμή τους, οι καπιταλιστές διαθέτουν ανά πάσα στιγμή ένα άνεργο εφεδρικό εργατικό δυναμικό με το οποίο εκβιάζουν και συνθλίβουν την εργατική ανυπακοή κι απειθαρχία. Ο Τέϊλορ μιλάει καθαρά: «πρέπει να βρούμε ένα μέσο για να καταστρέψουμε την τέχνη σαν τέτοια».

Το time and motion study μπαίνει σ' εφαρμογή. Η εργατική τάξη δέχεται ισχυρά κτυπήματα απ' την εργοδοσία μέσω των unskilled (ανειδίκευτων) και του Open shop campaign, οργάνωσης που ελέγχονταν απ' τους εργοδότες και ζητούσε το άνοιγμα των εργοστασίων στους μη συνδικαλισμένους εργάτες.

Ο Τέϊλορ συνεχίζει: **«Η πηγή του πλούτου δε βρίσκεται στο χρήμα αλλά στην εργασία». Εδώ λέγοντας εργασία ο Τέϊλορ εννοεί την τεχνική γνώση που διαθέτουν οι εργάτες, η οποία κανονίζει την παραγωγική διαδικασία. Η γραμμή συναρμολόγησης είναι πλέον γεγονός. Η εργατική τάξη φαίνεται να χάνει το παιχνίδι, η μεγάλη παραγωγή τυποποιημένων προϊόντων σε μαζική κλίμακα λαμβάνει για πρώτη φορά χώρα στην ιστορία! Ο Φορντ πηγαίνει πιο μακριά. Αυτός θα δημιουργήσει εξειδικευμένες μηχανές σ' ένα μόνο χειρισμό.** Το αποτέλεσμα είναι η απότομη επιμήκυνση της πραγματικής διάρκειας της εργάσιμης ημέρας.

Η υπεραξία λαμβάνει τρομακτικές διαστάσεις. Η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας έμεινε όμως σταθερή χωρίς καμμιά ε-

πίπτωση στη νέα παραγόμενη αξία, που αποτελεί κατά τον Μαρξ το άθροισμα του μεταβλητού μέρους του κεφαλαίου και της αποσπασθείσας υπεραξίας. Ή αλλιώς «σταματάει η μείωση της τιμής των εμπορευμάτων που παράγονται μ' αυτές τις μεθόδους». **Η επίθεση στην αξία χρήσης της εργατικής δυνάμεως γίνεται το στήριγμα μιας διαδικασίας υποτιμήσεως της ανταλλακτικής της αξίας.**

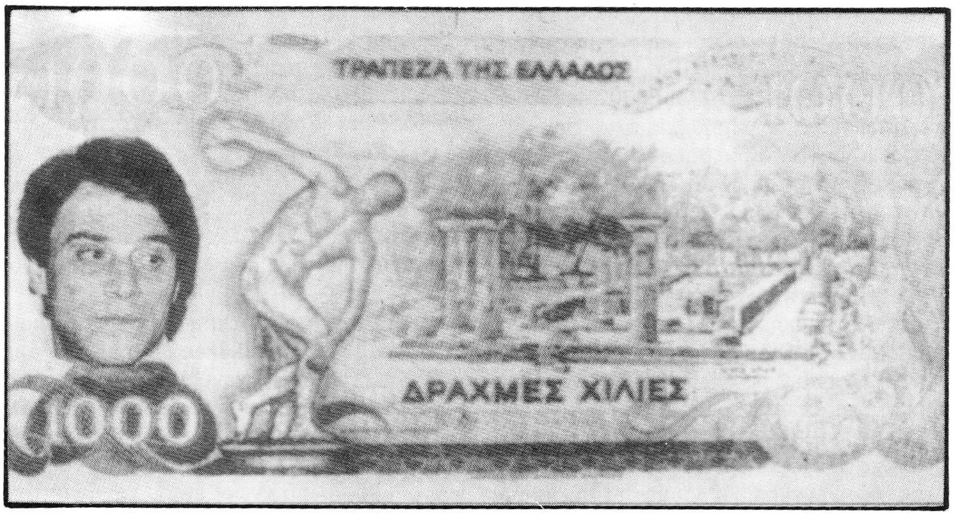
Ενώ η μάχη φαίνεται να έχει χαθεί για τους εργάτες, αρχίζουν να εκδηλώνονται οι πρώτες εστίες της εργατικής αντιστάσεως. Στην αρχή οι συστηματικές απουσίες των εργαζομένων. Το 1970 η εταιρία Φίλιπς δηλώνει πως χάνει ημερησίως τεράστια ποσά απ' αυτό το πράγμα. Το turn-over ή «ποσοστό εναλλαγής του προσωπικού, εκφράζει το μέσο χρόνο που ένας μισθωτός παραμένει σε μια δοσμένη επιχείρηση πριν την αφήσει για μια άλλη». Στου Φορντ το 1969 το ποσοστό του turn-over έφτασε το 25%, παρέλυε δηλ. όλη την παραγωγή. Η μεγαλύτερη ιδιωτική επιχείρηση του κόσμου (σ' αριθμό εργαζομένων), το τραστ American Telegraph and Telephon, δήλωσε πως η ανεύρεση εργατών έχει τσακίσει τα νεύρα των ιθυνόντων! «Έτσι ο ενειδίκευτος εργάτης (O.S) διαδέχεται τον χτυπημένο απ' τη γραμμή συναρμολόγησης τεχνίτη κι ανοίγει ένα νέο πεδίο πάλης κι ανασυνθέσεως».

Η επιδίωξη των καπιταλιστών δηλ. **ταυτόχρονη αύξηση της παραγωγικότητας και της εντάσεως εργασίας**, περιγράφεται προφητικά αλλά και «μερικά» στο πέμπτο μέρος του κεφαλαίου του Κάρολου Μαρξ. Είναι μια ενότητα που αξίζει να διαβαστεί απ' όσους ενδιαφέρονται για τα οικονομικά.

Το οικονομικό σκέλος του κειμένου θα το σταματήσω εδώ διότι αρχίζει να γίνεται αρκετά «βαρύ» για τους αναγνώστες του περιοδικού.

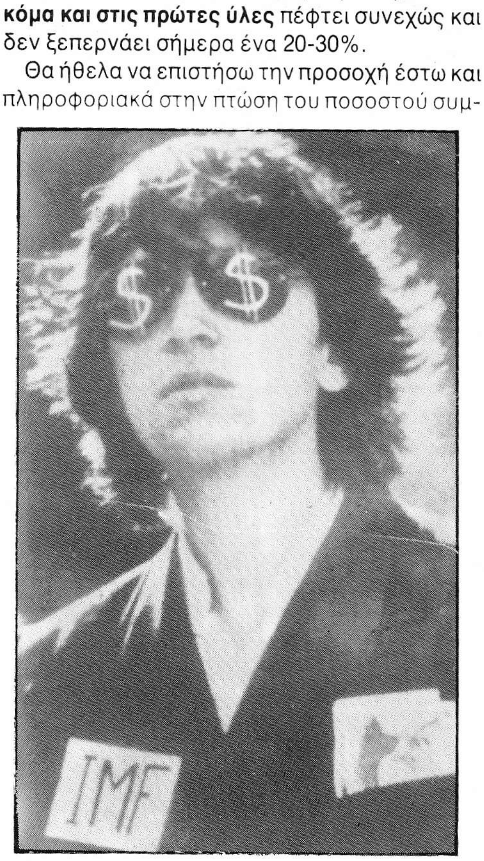
Η πάλη που υφίσταται στους εργασιακούς χώρους και στις εργασιακές σχέσεις έχει αμεσότατη σχέση με τη γενικότερη ταξική πάλη που πραγματοποιείται στην κοινωνία και μάλιστα σήμερα μπροστά στην ευρωπαϊκή οικονομική ενοποίηση, λαμβάνει τραγικές διαστάσεις. Το κεφάλαιο γνωρίζει απ' την ανάπτυξή του μια μεγάλη αντίφαση. Απ' τη μια έχουμε συνεχή μετάδοση γνώσεων στους εργαζόμενους, ταχύτατη σύνδεση με την παραγωγή, απ' την άλλη το κεφάλαιο θέλει ν' αποσπάει όλο και μεγαλύτερα τμήματα ανθρώπινης γνώσεως και να τα ενσωματώνει όπως είπαμε στο νεκρό κεφάλαιο, στα μέσα παραγωγής, τα οποία ελέγχει. Σήμερα οι εργασιακές σχέσεις έχουν «χαλαρώσει» αρκετά, πράγμα τ' οποίο οφείλεται στις μαζικές απολύσεις των εργαζομένων απ' τις μεγάλες αλυσίδες παραγωγής, οι οποίοι

φυσικά αντικαταστάθηκαν απ' την αυτοματοποίηση των εργοστασίων. Το ποσοστό συμμετοχής στο κόστος ανά μονάδα παραγώμενου προϊόντος που οφείλεται στην αμοιβή αλλά **ακόμα και στις πρώτες ύλες** πέφτει συνεχώς και δεν ξεπερνάει σήμερα ένα 20-30%.

Θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή έστω και πληροφοριακά στην πτώση του ποσοστού συμμετοχής στο κόστος παραγωγής των πρώτων υλών, που είναι γνώρισμα κι «επίτευγμα» του νεοκαπιταλισμού. Ο ρόλος του εργάτη στις μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες, στις οποίες είχαμε κατά το παρελθόν μεγάλες συγκρούσεις (Φορντ, Φεράρι), έχει υποβαθμιστεί απ' την εισαγωγή της ρομποτικής. Τεράστια βιομηχανικά συγκροτήματα λειτουργούν μόνο με μία εποπτική λειτουργία. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας κάνει να παραγνωρίσουμε τη σημασία των εργασιακών σχέσεων στις μικρότερες βιομηχανίες, ΜΜΕ,και το ρόλο του βιομηχανικού εργάτη σ' αυτές.

Εξάλλου η σημασία των εργασιακών σχέσεων για το κεφάλαιο εκτός απ' τα εργοστάσια, φαίνεται και με το συνεχές ωράριο που εφαρμόζεται κι από φέτος στην πατρίδα μας.

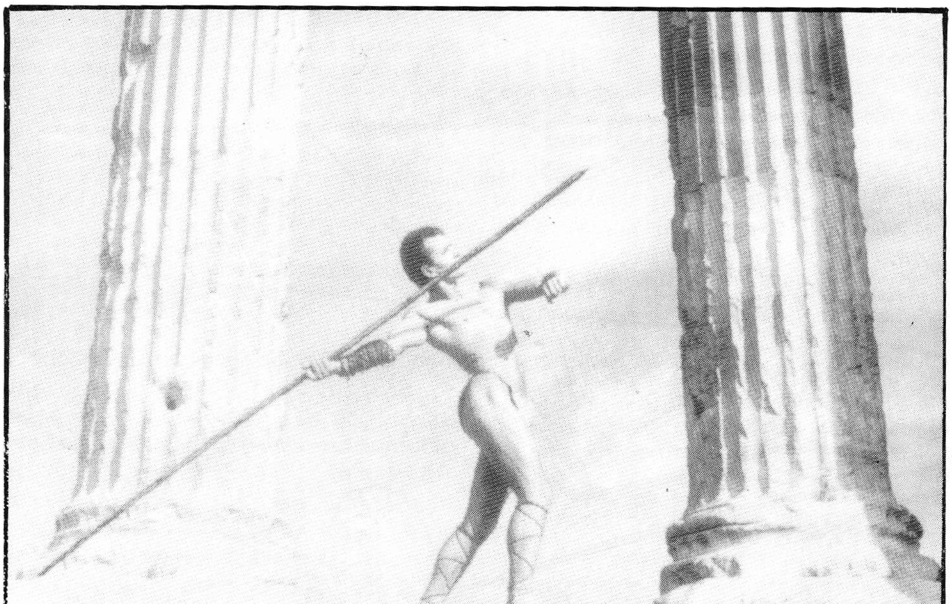
Επαναλαμβάνω κλείνοντας, πως οι εργασιακές σχέσεις δείχνουν καλύτερα από κάθε τι άλλο την ταξική σύγκρουση μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας. Γι' αυτό η όποια αλλαγή που θα γίνεται θα πρέπει να εξετάζεται πάρα πολύ σοβαρά από τα εθνικοριζοσπαστικά κινήματα, για να μπορούμε να κτυπάμε τον καπιταλισμό σε καίρια ζωτικά γι' αυτόν σημεία, όπως αντίστοιχα κάνει κι αυτός με την εργατική τάξη.

Χρήστος Χαρίτος

«ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ» 1996

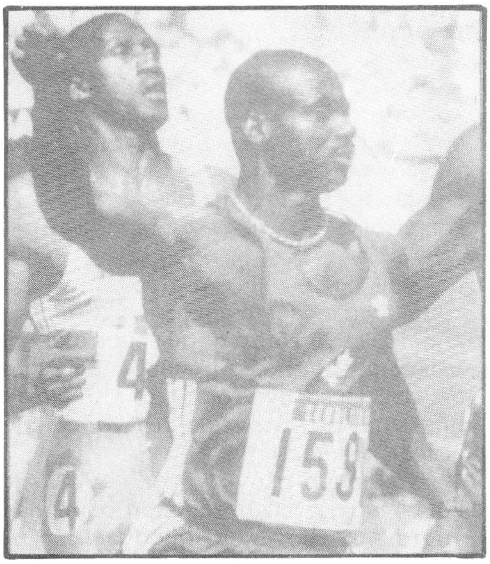
Το έθνος των Ελλήνων αυτόν τον καιρό, όπως φαίνεται όμως και στα επόμενα χρόνια, έχει βρει ένα καινούργιο άλλοθι, ένα καινούργιο όραμα για να καλύψει την μικρότητά του, την ανικότητα και το ραγιαδισμό του. Αυτό το όραμα λέγεται «Χρυσή Ολυμπιάδα του 1996». Αμέσως όλοι οι προβολείς του ανάπηρου ελληνικού κοινοβουλευτισμού πέφτουν σ' αυτή τη νέα «Μεγάλη Ιδέα». Σχεδόν σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος της χώρας, ευτυχώς εξαιρείται η Ελληνική Αριστερά (ΕΑΡ) «αγωνίζεται» για να πάρουμε την «Ολυμπιάδα» του 1996. Η Ν.Δ. για να δικαιωθεί ο ετοιμοθάνατος «εθνάρχης» Κ. Καραμανλής. Το ΠΑΣΟΚ διότι αφού έλυσε όλα τα εθνικά και ευρωπαϊκά (!) προβλήματα πρέπει να βρει και ένα χόμπυ, το ΚΚΕ διότι υπήρξε πάντοτε στον προμαχώνα των εθνικών διεκδικήσεων!!!

Το επίσημο σλόγκαν της «ελληνικής» κυβερνήσεως είναι: «Επειδή συμπληρώνονται 100 χρόνια απ' την αναβίωση των σύγχρονων Ολυμπιακών αγώνων, και διότι αυτοί γεννήθηκαν στην Ελλάδα, δικαιούμαστε την διεξαγωγή της Χρυσής Ολυμπιάδος». Εδώ θα πρέπει να κάνουμε ορισμένες παρατηρήσεις. Μπορεί βέβαια οι Ολυμπιακοί αγώνες να γεννήθηκαν στην Ελλάδα, αλλά αν οι αρχαίοι Έλληνες ήξεραν την εξέλιξη των «σημερινών» Ελλήνων ή το **νόημα** που θα έδινε η «πολιτισμένη ανθρωπότητα» σ' αυτό που λέγεται σήμερα Ολυμπιάδα, θα είχαν φροντίσει να τους καταργήσουν! Το νόημα των αρχαίων Ολυμπιάδων ήταν θρησκευτικό. Γινόταν για να τιμήσουν τους Θεούς, και πιο συγκεκριμένα τον Δία. Σ' αυτούς τους αγώνες πέρα του ότι όλοι ήταν φυλετικά Έλληνες, η δόξα που θα έπαιρνε η πόλη που θα έβγαζε έναν Ολυμπιονίκη άξιζε περισσότερο κι από μια μεγάλη στρατιωτική νίκη. Στους στίβους έπαιρναν μέρος κορμιά γεμάτα φυσική ρώμη, κι αυτό διότι οι Έλληνες ήταν τότε «πρωτόγονοι» στο μάρκετινγκ, δεν είχαν εφεύρει τ' αναβολικά. Σήμερα οι «Ολυμπιάδες» χρησιμοποιούνται για να ανεβάσουν οι αθλητές τις αγωνιστικές τους μετοχές, ώστε στα θεσμοποιημένα πια Γκραν-Πρι στίβου που

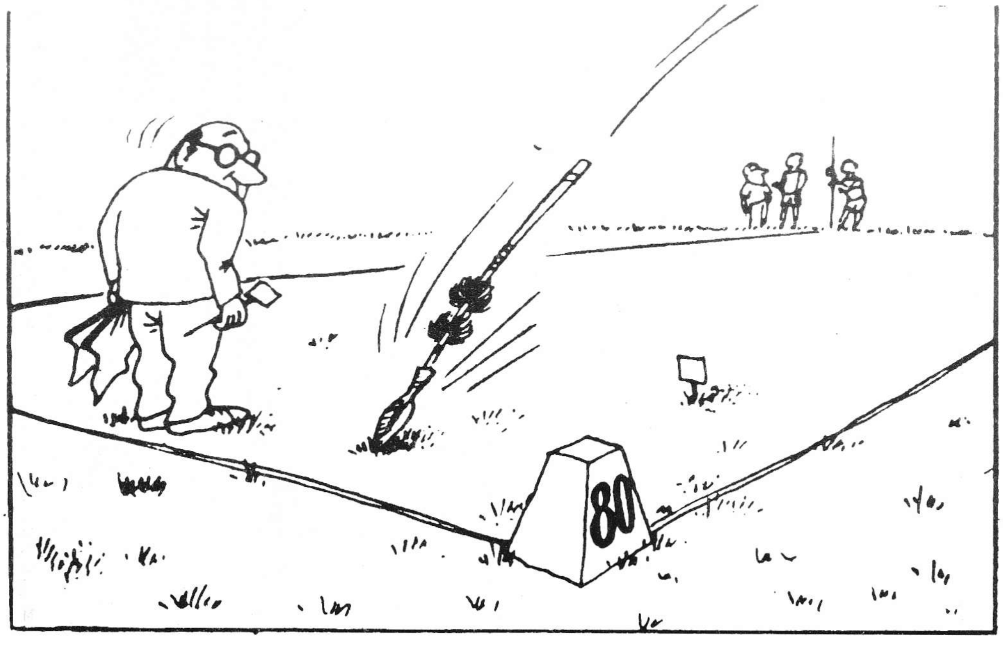

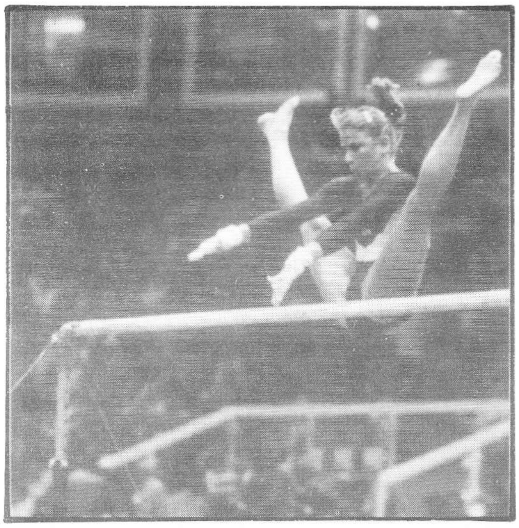
γίνονται σε Ανατολή και Δύση, οι προσφορές απ' τις πολυεθνικές που διοργανώνουν τους αγώνες να είναι μεγαλύτερες. Έτσι στον ιερό χώρο της Ολυμπίας δεν θα υπάρχουν πια αθλητές που θα αντιπροσωπεύουν τον πολιτισμό, τα ήθη και έθιμα της κοινότητάς τους, εξαγνισμένοι μέσα απ' τις ιερές τελετουργίες, αλλά «αθλητές» που θα περιφέρουν την φλόγα των αγώνων, φορώντας ένα μπλουζάκι της Φάντα, Πέπσι, Άμστελ. Η «εξέλιξις» βλέπετε.... Φανερό είναι ότι είμαστε ενάντια όχι μόνο στους «Ολυμπιακούς» του 1996, αλλά στους κάθε «Ολυμπιακούς» διότι απλούστατα δεν είναι «Ολυμπιακοί» αλλά εκφυλισμένοι και καπιταλιστικοί! Αυτή είναι η φιλοσοφική-πολιτιστική διάσταση του προβλήματος. Η οικονομική, αναπτυξιακή, περιβαλλοντική, απο-κεντρωτική διάσταση δεν είναι καθόλου ασήμαντη.

Μόνο για έξοδα εκκίνησης χρειάζονται 150 δις. Μόνο για τηλεπικοινωνίες, διαμονή αθλητών κι επισκεπτών, οδικό δίκτυο, συγκοινωνίες. Το Μετρό της Αθήνας θέλει άλλα τόσα. Οι προβλέψεις ανεβάζουν τα έξοδα σε 31.373 εκατομμύρια δρχ. και τα έσοδα σε 45.914 εκατ. δρχ. Τέτοιες όμως προβλέψεις έκαναν και οι Καναδοί για την «Ολυμπιάδα» του Μόντρεαλ το 1976 και βγήκαν με παθητικό. Το οικονομικό πρόβλημα γίνεται εντονώτερο διότι κι αν ακόμα βγουν σωστοί οι αριθμοί, το ελληνικό κράτος θα πρέπει να καταβάλει από **πριν** τα 31.373 εκατ. δρχ. για να εισπράξει

Περί Ολυμπιακού καταντήματος...

τα 45.914. Το θέμα είναι από που θα βρούμε αυτά τα τεράστια ποσά. Απ' τα κρατικά ταμεία, την ΕΟΚ, ή την ιδιωτική πρωτοβουλία;

Ας αφήσουμε το οικονομικό και ας πιάσουμε το οικολογικό. Ας φανταστούμε την Αθήνα του 1996 με πέντε εκατ. κατοίκους, με τα αυξανόμενα έως τότε προβλήματα μετακίνησης, νέφους αν δεν μας έχει πνίξει έως τότε, να υποδέχεται 3 εκατ. τουρίστες. Προτιμώ να πάω να δω ένα φιλμ με τον Κρίστοφερ Λη, θα είναι λιγότερο δραματικό. Ας σκεφθούμε αυτά τα

ποσά που θα δωθούν μ' αμφίβολα αποτελέσματα για τη βιτρίνα της ελληνικής κοινωνίας, να πάνε σε τομείς όπως η υγεία, παιδεία, άμυνα, κοινωνικές ασφαλίσεις, οικολογικής εξισορρόπησης, κάλυψη δημοσίων ελλειμάτων, εμπορικού ισοζυγίου, δημοσίου χρέους. Προτιμώ απ' το να δω τον Μπούμκα να πηδάει 7μ. στο επί κοντό, να αυξηθούν οι συντάξεις του ΟΓΑ, να φτιαχτούν σχολεία στο Σουφλί και Γρεβενά, να χρωστάμε λιγότερα έξω, να περιορίσουμε τη ρύπανση, να πάρουμε περισσότερα αεροπλάνα και φρεγάτες. Καλά τα θεάματα, αλλά άμα λείπει το ψωμί...

Δυστυχώς όμως το αιώνιο ελληνικό κράτος-βιτρίνα δεν φαίνεται να τα σκέπτεται αυτά. Πιστεύει ότι κατά αυτό τον τρόπο θ' απασχολήσει τον ελληνικό λαό απ' τα ζωτικά του προβλήματα, όπως παλιότερα έκανε το ίδιο η Χούντα με το ποδόσφαιρο. Σήμερα όποιος δεν συμφωνεί με την ανάληψη των «Ολυμπιακών» απ' την Ελλάδα, κατηγορείται μέχρι και για εσχάτη προδοσία. Το μόνο κόμμα που έχει το θάρρος ν' αντιτίθεται στους «Ολυμπιακούς» είναι η Ελληνική Αριστερά (ΕΑΡ).

Είναι κρίμα, αν όχι εγκληματικό, τόσα δις να πεταχθούν γι' αθλητικές εγκαταστάσεις, ενώ η ελληνική κοινωνία και το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβιώσεως. Η «Ολυμπιάδα» διαρκεί ένα μήνα. Όταν θα περάσει αυτός ο μήνας τι γίνεται; Θα μας μείνει το όφελος της διοργάνωσης των αγώνων; Ας δουν οι «αρμόδιοι» τι προβλήματα αντιμετωπίζει η ΠΑΣΕΓΕΣ, το ΙΚΑ, το ΝΑΤ, την υπο-ανάπτυξη της ελληνικής περιφέρειας, τον γραφειοκρατικό εγκλωβισμό της τοπικής αυτοδιοίκησης, τις μηδαμινές αποδοχές των Ελλήνων διπλωματών, το αδιέξοδο της παιδείας, και ας αφήσουν τα έργα για τα ποδηλατοδρόμια, μια και η ζωή όλων των Ελλήνων έχει γίνει ήδη «ποδήλατο».

Για τους «Ολυμπιακούς» όμως θα επανέλθουμε και πάλι σε μελλοντικά μας τεύχη, γιατί το θέμα είναι σοβαρό και θέλει πολύ συζήτηση, υπευθυνότητα και όχι δημαγωγία.

Σ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ «ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ» ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑ

Συνέντευξη από ένα Αναθεωρητή

το αντίδοτο: Ποιους σκοπούς εξυπηρετεί το ιστορικό σας κέντρο;

Χόρχε Λόμπο: *Το CENTRO DE ESTUDIOS HISTORICOS REVISIONISTAS ESPAÑOL (CEHRE) - Ισπανικό Ιστορικό Αναθεωρητικό Κέντρο Σπουδών (ΙΙΑΚΣ) - προσπαθεί να δημιουργήσει στην Ισπανία κάτι το ανάλογο που υπάρχει στις ΗΠΑ το «Institute of Historical Review» και στη Γαλλία το «Annales d' Histoire Revisionniste». Δηλαδή μια αναθεωρητική σχολή πνευματικής ανωτερώτητος που φυσικά θα είναι ελεύθερη στο «πνεύμα» και που δεν θα περιορίζεται στην απολογία ή στην υπεράσπιση των ηττημένων του Β'.Π.Π. Ξεχωρίζουμε την Αναθεώρηση από τον πολιτικό αγώνα των διαφόρων οργανώσεων που δεν έχουμε ουδεμία σχέση. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο αγώνας μας δεν έχει πολιτικό χαρακτήρα-γνωρίσματα, πιστεύουμε όμως, ότι αυτός που παρουσιάζεται ως αναθεωρητής και γεμίζει τα βιβλία του ή τα περιοδικά με απολογίες για το Γ' Ράϊχ, δύσκολα μπορεί να προχωρήσει.*

Ο δικός μας αγώνας είναι πολιτικός, γιατί υποστηρίζει μια σειρά από αρχές που συμπληρώνουν την κουλτούρα μας.

Τι συμβαίνει τώρα όταν βιολόγοι όπως ο Λόρεντζ ή ο Γουίλσον (κοινωνιοβιολογική σχολή) αποδεικνύουν ότι ο άνθρωπος δεν είναι όπως τον παρουσιάζουν οι φιλελεύθεροι ή οι μαρξιστές; Αυτόματα επιτίθενται στον Λόρεντζ ή στον Γουίλσον ότι οι ιδέες τους μας «οδηγούν στο Άουσβιτς»... Τι συμβαίνει όταν κάποιος Ιστορικός αποδεικνύει ότι οι άνδρες των WAFFEN SS ήταν οι τέλειοι στρατιώτες, οι καλύτεροι του Β.Π.Π.; Στη συνέχεια κάποιος βλάκας θα προσπαθήσει να αποδείξει ότι οι άνδρες αυτοί βρίσκοταν στα στρατόπεδα του «θανάτου»... Τι συμβαίνει όταν προσπαθήσουμε να αποδείξουμε ότι η κοινοβουλευτική δημοκρατία δεν λειτουργεί; Σ' αυτό θα μας απαντήσουν ότι, το αντίθετο αυτού του συστήματος είναι ο «ολοκληρωτικός» Εθνικοσοσιαλισμός που είναι εγκληματικός όπως «είδαμε στο Άουσβιτς»...

Πιο κατανοητά: Με οποιοδήποτε τρόπο, προσπαθήσουμε να περάσουμε το πολιτικό μας μήνυμα η απάντηση είναι μία: ΑΟΥΣΒΙΤΣ. ***ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΜΩΝ ΑΕΡΙΩΝ – ΤΩΝ ΣΑΠΟΥΝΙΩΝ, ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΛΥΣΗ.***

το αντίδοτο: Η «επίσημη ιστορία» των 6.000.000 «σαπουνιών» και των «μαζικών εξοντώσεων» στους «φούρνους» είναι επιστημονικά αποδεδειγμένη;

Χ. Λ.: *Αδύνατον. Το αντίθετο. Υπάρχει επιστημονική ανάλυσις πάνω στις «διηγήσεις», «ντοκουμέντα», «μαρτυρίες» που αποδεικνύουν το ψέμα. Η «επίσημη ιστορία» το χρησιμοποίησε για την προπαγάνδα της και την εξέλιξή της.*

Σήμερα μπορούμε να το δούμε σε δύο φάσεις. Κάθε φορά που το σημερινό παράνομο κράτος του Ισραήλ, επιτίθεται εναντίον των Παλαιστινίων και κάνει αίσχη-δολοφονίες, όλες οι τηλεοράσεις της Ευρώπης-Αμερικής προβάλουν κάποια σειρά για τους «κυνηγημένους κακομοίρηδες Εβραίους που τους σκοτώνουν οι εθνικοσοσιαλιστές Γερμανοί». Όταν κάποιος αρνείται το «Ολοκαύτωμα» δολοφονείται, φυλακίζεται, χάνει την εργασία του κ.λπ.

το αντίδοτο: Τι ήταν στην πραγματικότητα τα στρατόπεδα συγκεντρώσεων;

Χ. Λ.: *Ένα τρομερό χαρακτηριστικό των μοντέρνων πολέμων είναι ότι δεν σέβονται τον άμαχο πληθυσμό. Είναι λυπηρό μπορούμε να πούμε για όλους. Κατά την διάρκεια του Β.Π.Π. η Γερμανία και πολλά από τα κράτη συμμάχους της, αναγνώρισαν τον εβραϊκό πληθυσμό εχθρικό και τον φυλάκισαν.*

Το ίδιο όμως έκαναν και οι υπόλοιποι. Στις ΗΠΑ φυλακίσθηκαν όλοι που είχαν ιαπωνική καταγωγή, στην Σοβιετική Ένωση του Στάλιν όλη τη γερμανική μειονότητα (που ανήκε στην Αυτόνομη Δημοκρατία των Γερμανών του Βόλγα), στην Κ. Ασία εθνικότητες που αργότερα συνεργάσθηκαν με την Βέρμαχτ. Ακόμη σήμερα τους Γερμανούς και τους Τάταρους της Κριμαίας δεν τους επιτρέπουν να γυρίσουν στην πατρική τους γη. Η πολιτική των γερμανικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως δεν είναι τίποτε άλλο από μία λυπηρή εκδήλωση που είναι χαρακτηριστική των μοντέρνων πολέμων.

Οι Αναθεωρητές δεν αρνούνται την ύπαρξη των στρατοπέδων συγκεντρώσεως ούτε την κακοπέραση των Εβραίων, πιστεύουν όμως ότι τα ΥΠΟΛΟΙΠΑ που διηγούνται είναι ψέματα που εξυπηρετούν άλλους σκοπούς.

το αντίδοτο: Ποιους νομίζετε σκοπούς εξυπηρετεί αυτή η καταφανής διαστρέβλωση της ιστορίας και της αλήθειας;

Χ. Λ.: *Πολλές δυνάμεις και κράτη. Κατ' αρχήν τον Σιωνισμό. Ο μύθος για τα 6.000.000 «νομιμοποίησε» το κράτος του Ισραήλ και επέτρεψε – με το πρόστιμο που πλήρωσε η Γερμανία – την φυσική του ύπαρξη. Η Σοβιετική Ένωση συγχωρείται για τα κτηνώδη εγκλήματα της Σταλινικής εποχής όταν μιλούν για τα «εγκλήματα» των*

Αυτοί οι «σκελετωμένοι» Εβραίοι, πείνασαν στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων.

Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών. Τις ΗΠΑ με τον ιμπεριαλισμό της που πολεμά όλους τους λαούς που δεν τις υποστηρίζουν, (θυμόμαστε το πρόσφατο επεισόδιο με το Περσικό Αεροπλάνο) και παρουσιάζεται πάντα ως «η καλή της ταινίας» γιατί οι ΗΠΑ ήταν αυτές που «διέλυσαν τον Εθνικοσοσιαλιστικό τρόμο...».

το αντιδοτο: Υπάρχει ελευθερία του λόγου όσον αφορά τους ιστορικούς Αναθεωρητές;

Χ. Λ.: *Το αντίθετο. Το 1978 δολοφονήθηκε με κτηνώδη τρόπο ο Γάλλος Αναθεωρητής Φρανσουάζ Ντυπράζ, χωρίς να ανακαλυφθούν οι δράστες. Τα γραφεία του I.H.R. - ΗΠΑ καταστράφηκαν και χάθηκαν χιλιάδες δολλάρια. Στον Ζούντελ τωρινό εκδότη, του Αναθεωρητικού Κινήματος του Καναδά, του απαγορεύθηκε να λαμβάνει ή να στέλνει γράμματα. Στην Ευρώπη οι Wilhelm Staeglich (Δ. Γερμανία) και Henri Roques (Γαλλία) έχασαν τις πανεπιστημιακές τους έδρες μόνο και μόνο επειδή έγραψαν βιβλία που κτυπούσαν τις επίσημες θέσεις για το «Ολοκαύτωμα». Θα μπορούσα να συνεχίσω και με άλλα παραδείγματα αλλά δεν θέλω να σε κουράσω.*

το αντιδοτο: Νομίζετε ότι μετά την αποκατάσταση της αλήθειας όσον αφορά το Κατύν, ο αγώνας σας έχει γίνει πιο εύκολος, πιο αξιόπιστος;

Χ. Λ.: *Η αλήθεια του Κατύν μας δείχνει ότι οι Σύμμαχοι έκαναν τρομερά εγκλήματα που προσπάθησαν να τα σκεπάσουν. Μολονότι σήμερα η Σοβιετική Ένωση δηλώνει ότι οι Γερμανοί είναι οι υπεύθυνοι για το έγκλημα.*

Η αλήθεια έχει φανεί μόνο στον δυτικό κόσμο, που όμως αυτό έχει την εξήγησή του. Για τον «ελεύθερο κόσμο», μετά τον Χίτλερ ο άλλος κακός είναι ο Στάλιν. Και τους δύο τους αναγνωρίζουν «ολοκληρωτικούς». Γι' αυτό στον δυτικό κόσμο μπορούν να κατηγορούν τον Στάλιν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τόσο εύκολα θα αναγνωρίσουν τα ψέμματα για άλλες περιπτώσεις του Άξονα.

το αντιδοτο: Πιστεύετε ότι μια ενδεχόμενη ιστορική αποκατάσταση της αλήθειας σχετικά με τα γεγονότα του Β.Π.Π. θα δικαιώσει και πολιτικά τον εθνικοσοσιαλισμό;

Χ. Λ.: *Το αντικείμενο της Αναθεώρησης δεν είναι να κάνει προπαγάνδα υπέρ του Γ' Ράιχ, αλλά να αποδείξει την ιστορική αλήθεια. Η Γερμανία έκανε λάθη και εγκλήματα. Ορισμένες φορές τα μεγαλύτερα λάθη της ήταν τα εγκλήματα που έκανε. Ένα παράδειγμα: Αν η Γερμανία δεν ακολουθούσε στην Σοβιετική Ένωση μία φυλετική πολιτική, θα υποστηριζόταν από όλο τον ρωσικό λαό για να λευτερωθεί από τον Στάλιν.*

Αυτό που θα συμβεί όταν θα γραφτεί η πραγματική-αληθινή ιστορία του Β.Π.Π. είναι ότι το χιτλερικό καθεστώς θα δει κάποιο φως θετικό. Στα γιγάντια εγκλήματα της Δρέσδης και της Χιροσίμας τα εγκλήματα που μπορούν να κατηγορούν την Γερμανία – τότε – θα είναι ταινία που θα μπορούν να την παρακολουθήσουν και μικρά παιδιά.

το αντιδοτο: Που επικεντρώνεται τώρα ο αγώνας σας;

Χ. Λ.: *Θα μπορούσα να πω ότι υπάρχουν τρεις «ζώνες» που οι Αναθεωρητές συγκεντρώνουν την προσοχή τους.*

Πρώτα στα εγκλήματα του πολέμου εναντίον της αν-

θρωπότητος. Εδώ προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι δεν υπήρχε κάποιο οργανωμένο σχέδιο εξοντώσεως εκ μέρους του Γ! Ράϊχ εναντίον των Εβραίων, αλλά όπως οι Σύμμαχοι είναι υπεύθυνοι για εγκλήματα (βομβαρδισμοί σε περιοχές που κατοικούντο από άμαχο πληθυσμό, 16 εκατομμύρια κυνηγημένων γερμανών μετά το τέλος του πολέμου κ.λπ.).

Δεύτερον βρίσκονται οι ρίζες του πολέμου. Δεν ήταν υπεύθυνη η Γερμανία. Η ευθύνη βρίσκεται λίγο πολύ στις ΗΠΑ, στην Σ.Ε. και σ' άλλα κράτη.

Για ορισμένους αναθεωρητές η ευθύνη ή η κύρια ευθύνη είναι του Ρούσβελτ (Hoggan), για άλλους είναι του Στάλιν (Topisch) και άλλοι πιστεύουν ότι όλοι λίγο πολλοί φταίνε (Taylor).

Τρίτο και τελευταίο, η αναθεώρηση ασχολείται με τους Φασισμούς, και την σημασία που έχουν για την ιστορία.

Το θέμα όμως που χωρίς καμμία αμφιβολία ενδιαφέρει τους αναθεωρητές και τον λαό είναι η άρνησις του «Ολοκαυτώματος».

το αντίδοτο: Ποιοί φοβούνται την αλήθεια και γι' αυτό αγωνίζονται, να φιμώσουν τους ιστορικούς αναθεωρητές;

Χ. Λ.: *Όλα τα κράτη και οι πολιτικές ιδεολογίες που σήμερα μοιράζονται την ισχύ και εκμεταλλεύονται τις μάζες. Γι' αυτό η Αναθεώρηση δέχεται τόσες πιέσεις και μια άδικη-αισχρή προπαγάνδα εναντίον της.*

το αντίδοτο: Θα θέλατε να πείτε κάτι για τους αναγνώστες του περιοδικού;

Χ. Λ.: *Πρώτον: τον τρόπο του «ολοκαυτώματος» που μας διηγούνται, μπορούν να τον γνωρίσουν όσοι αρνούνται το «ολοκαύτωμα».*

Δεύτερον: το περιοδικό σας από σήμερα είναι καλεσμένο στα συνέδρια που κάνουν οι Αναθεωρητές όχι μόνο στην Ήπειρό μας, αλλά και πέρα από αυτήν.

Επειδή ο χρόνος με πιέζει μια που το αεροπλάνο μου πετά σε δύο ώρες, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω εκ μέρους της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού, να κλείσω μαζί σας ένα νέο ραντεβού για τις γιορτές του Δεκεμβρίου, αυτή τη φορά, με την πλήρη σύνθεση της Συντακτικής Επιτροπής μια που θα επισκεφθούμε διάφορα κράτη της Ευρώπης και να σας καλέσω για το επόμενο καλοκαίρι να επισκεφθείτε τη χώρα μας.

Γ.Σ.

ΦΥΛΕΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Σ. ΕΝΩΣΗ

Το πραγματικό εθνικοσωβινιστικό κι ολοκληρωτικό προσωπείο της Σοβιετικής Ενώσεως, αποκαλύπτεται διαρκώς κι ανελλιπώς, χάρις στην πολιτική που εφαρμόζει απέναντι στα διαφορετικά έθνη που την αποτελούν. Σύμφωνα με την έγκυρη εφημερίδα Herald Tribune 31/8/88, επιχειρείται σήμερα απ' το σοβιετικό καθεστώς εκριζωμός των Γερμανικών φυλών απ' την Ευρωπαϊκή Ρωσσία, με εμφανέστατο σκοπό, να κόψει τις γέφυρες των λαών αυτών απ' τις πατρογονικές των κοιτίδες. Οι δορυφόροι της Σ.Ε. ακολουθούν την ίδια πολιτική. Η Ρουμανία απροκάλυπτα καταπιέζει και καταστρέφει την εντός της Ρουμανίας, Ουγγρική και Γερμανική μειονότητα. Η Δ. Γερμανία ετοιμάζει σιγά-σιγά το έδαφος για την υποδοχή και θαλπωρή των προσφύγων. Από το 1949 έως σήμερα, 1,5 εκατομμύριο Γερμανοί έχουν μεταφερθεί από την Ανατολή στη Δ. Γερμανία. Παρά τα σημερινά κοινωνικά της προβλήματα η Δ. Γερμανία, καλεί το λαό ν' αγκαλιάσει και να δεχτεί μ' αγάπη τους ξεριζωμένους εφ' όσον αποτελούν αδελφικό προς το Γερμανικό έθνος αίμα. Πιστεύεται ότι ακόμα άλλοι 600 χιλ. απ' τα 4 εκατομ. Γερμανούς που υπάρχουν στο κομμουνιστικό μπλοκ θα καταφύγουν στην Γερμανία έως το 1990. Η εξάπλωση τώρα προς Ανατολάς ήταν πάντα το όνειρο του Γερμανικού έθνους. Ο Γερμανικός πολιτισμός κατόρθωσε να επιζήσει μέσα στις διαφορετικές εθνικές κοινότητες της Ρωσσίας χάρις στην διατήρηση των ηθών και εθίμων του, της γλώσσας και του δεσμού αίματος. Επισήμως οι Γερμανοί εγκαταστάθηκαν στην Ευρωπαϊκή Ρωσσία το 18ο αιώνα υπό την προστασία της Αυτοκράτειρας Αικατερίνης, η οποία εθαύμαζε την εργατικότητα και εγκράτεια του Γερμανικού έθνους.

Τι θλιβερή ειρωνεία να βλέπουμε κομμουνιστικά κράτη να εφαρμόζουν φυλετική πολιτική, έστω κι αν δεν συμφωνούμε στην συγκεκριμένη περίπτωση. Θα θέλαμε να ρωτήσουμε που βρίσκουν πρακτική εφαρμογή οι θεωρίες του μαρξισμού περί αδελφοσύνης των λαών, οι διακηρύξεις τους ότι δεν υφίστανται οι όροι Φυλή, Έθνος, κοινότητα αίματος. Όπως λέει και ο Μισέλ Ροκάρ «οι ιδεολογίες είναι μόνάχα για να πάρεις την εξουσία, όχι για να τις εφαρμόσεις»!

Έτσι σήμερα ο μαρξισμός συνεχίζει ν' ακολουθεί το μεγαλορωσσικό σωβινισμό και πανσλαυϊσμό. Αλήθεια, πόσο αυτοί οι κύριοι υποτιμούν την νοημοσύνη μας!

Οδυσσέας Παπαδόπουλος

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΣΜΟΣ

ΔΗΜ. Σ. ΣΟΥΤΖΟΥ
Ἱστορικοῦ - συγγραφέα

Συχνά γίνεται σύγχυσις μεταξύ Ἐθνικισμοῦ καί Ἀστισμοῦ. Κι' ὅμως εἶναι δύο ἔννοιες τελείως ἄσχετες καί ἀντίπαλες.

Ἄς τίς ἐξετάσουμε ὅμως χωριστά καί τίς δύο αὐτές ἔννοιες.

Τί εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἐθνικισμός;[1]

Ἐθνικισμός εἶναι μιά ἰδεολογία σύμφωνα μέ τήν όποία βάζει κανείς τήν Πατρίδα του ψηλότερα ἀπό κάθε ἄλλο πράγμα. Τό Ἔθνος πάνω ἀπό κάθε προσωπικό αἴσθημα, πάνω ἀπό κάθε συμφέρον ἀτομικό ἤ ταξικό. Ὁ ἐθνικιστής πιστεύει ὅτι ἔχει χρέος νά παραδώση στούς ἀπογόνους του τήν Πατρίδα του μεγαλύτερη, ἰσχυρότερη καί καλύτερη. Δέν μπορεῖ νά κλείση μάτι ὅσο σκέπτεται ὅτι ἔχει ἀδέλφια σκλαβωμένα. Δέν μπορεῖ νά ἡσυχάση ὅσο ξέρει ὅτι χώματα τῆς Πατρίδος του βρίσκονται σέ ξένα χέρια. Ὁ διαρκής του πόθος εἶναι πότε θἄρθη ἡ Ἅγια μέρα πού θά ὑψώση τήν σημαία τοῦ Ἔθνους του σέ κάθε κορφοβοῦνι ποτισμένο μέ τό αἷμα τοῦ λαοῦ του, σέ κάθε πόλι καί χωριό τοῦ Ἔθνους του πού βρίσκεται ἀκόμα ἔξω ἀπό τά σύνορά του. Ἔχει συνταυτίσει τή ζωή του μ' αὐτό τόν πόθο πού τόν νοιώθη ἱερό κι' εἶναι πάντα ἕτοιμος νά χύση τό αἷμα του γιά νά τόν πραγματοποιήση.

Ἀστισμός;

Ὁ ἀστισμός εἶναι μία κατάστασις – ἕνα κοινωνικό καθεστώς. Ἕνα καθεστώς πού ἔχει βάσι του τά διάφορα ἔννομα ἀλλά καί ἄνομα συμφέροντα ἐκείνων ποῦ ζοῦνε μέσα σ' αὐτό. Συμφέροντα πού μπορεῖ νά εἶναι ἀτομικά, συμφέροντα πού μπορεῖ νά εἶναι ταξικά. Ἀλλά καί συμφέροντα πού συχνά εἶναι πολύ λίγο ἐθνικά.

Ποιά εἶναι ἡ ἰδεολογία τοῦ ἀστοῦ;

Ὁ ἀστός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού πάνω ἀπ' ὅλα βάζει τά συμφέροντά του. Σκοπός του εἶναι νά ἀποκτήση χρήματα. Δέν τόν πολυενδιαφέρει τό πῶς. Δέν ἔχει σημασία ὁ τρόπος. Σημασία ἔχει νά τά καταφέρη νά μήν τόν ἁρπάξη ὁ νόμος. Νοιώθει ὅτι μέσ' τήν κοινωνία του τήν ἀστική, τό μόνο πράγμα πού ἔχει ἀξία εἶναι τό χρῆμα. Νοιώθει ὅτι μ' αὐτό μπορεῖ νά ἐξαγοράση τά πάντα. Αὐτό εἶναι τό ἰδανικό του. Οἱ πολιτικές του ἐκδηλώσεις συνδυάζονται μέ κάθε προσπάθεια πού θά τόν βοηθοῦσε ἄν εἶναι πλούσιος νά τόν διατηρήση, κι' ἄν εἶναι φτωχός οἱ πολιτικές του πάλι ἐκδηλώσεις συνταυτίζονται μέ ὅτι θά μποροῦσε νά τόν βοηθήση νά τό ἀποκτήση. Γιά νά πετύχη τήν εὐζωΐα πουλάει εὐχαρίστως τήν Πατρίδα του σέ κάθε ξένο κι' ἰσχυρό πού νομίζει ὅτι θά τόν ἐξυπηρετήση στό σκοπό του.

Γίνεται συνοδοιπόρος τῶν κομμουνιστῶν ἤ ὀπαδός μιᾶς οἱασδήποτε ἑνώσεως πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἀμερικῆς. Τήν Πατρίδα τήν πετάει εὐχαρίστως στά σκουπίδια (ποιός λογαριάζει τήν Ψωροκώσταινα!). Ἡ ἔννοια τῆς πατρίδας εἶναι συνταυτισμένη μέ τό συμφέρον του. Ἡ ἐθνική ἀνεξαρτησία χάνει κάθε ἀξία μπρός στήν καλοπέραση. Ἔχει συνταυτίσει τήν ὕπαρξή του μέ τό συμφέρον του· γίνεται πατριώτης ἤ διεθνιστής ὅταν δῆ ὅτι μιά κατάστασι τόν ἐξυπηρετεῖ.

Ἰδανικό τοῦ ἐθνικιστῆ εἶναι ὁ ἀγώνας. Ἰδανικό τοῦ ἀστοῦ εἶναι ἡ ἡσυχία. Ὁ ἐθνικιστής εἶναι ἕτοιμος νά δώση τήν ζωή του γιά νά σώση τήν πατρίδα του. Ὁ ἀστός εἶναι

ἕτοιμος νά πουλήση τήν πατρίδα του γιά νά σώση τήν ζωή του.

Γίνεται καμμιά φορά κι' ὁ ἀστός πατριώτης ἀλλά μέ τό ἀζημίωτο. Ὅταν τό ἔθνος πρόκειται νά πολεμίση, τοῦ ἐθνικιστοῦ τό σύνθημα εἶναι «ἤ ὅλοι νά νικήσουμε ἤ ὅλοι νά πεθάνουμε», τοῦ ἀστοῦ εἶναι «ἤ ὅλοι νά νικήσουμε ἤ ὅλοι νά πεθάνετε».

Ὁ ἀστός χτυπάει τόν κομμουνισμό γιατί ἐκπροσωπεῖ γι' αὐτόν τούς ληστάς πού θά τοῦ ἁρπάξουν τά ἀγαθά του. Ὁ ἐθνικιστής χτυπάει τόν κομμουνισμό γιατί βλέπει σ' αὐτόν τούς προδότες πού θά ἐκμηδενίσουν τόν ἐθνισμό του καί θά σκλαβώσουν τήν πατρίδα του στόν Ρωσσικό ἰμπεριαλισμό.

Οἱ ἀρετές τοῦ ἐθνικιστοῦ εἶναι πολεμικές: Εἶναι τό θάρρος καί ἡ αὐτοθυσία.

Οἱ ἀρετές τοῦ ἀστοῦ εἶναι εἰρηνικές: Εἶναι ἡ δειλία καί ἡ ἐπιτηδειότης νά ἀποφεύγη τίς θυσίες.

Ὡς ἐδῶ εἴδαμε ἀρκετές διαφορές μεταξύ ἐθνικισμοῦ καί ἀστισμοῦ. Ἄς ἰδοῦμε ὅμως καί τ' ἀποτελέσματα τῆς

---

(1) ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ καί ὄχι ΕΘΝΙΣΜΟΣ· ΕΘΝΙΣΜΟΣ δέν εἶναι ἰδεολογία, εἶναι μιά κατάστασις τήν ὁποίαν ἔχει ὁ καθένας. Εἶναι τό αἴσθημα ὅτι ἀνήκει σέ κάποιο Ἔθνος – τίποτα περισσότερον.

ΕΘΝΙΚΟΦΡΥΣΥΝΗ πάλι εἶναι μιά κατάστασις νομιμοφροσύνης πρός τό ἔθνος κυρίως στά ἀναγνωριζόμενα καί παραδεκτά ἀπό τό ἐπίσιμο κράτος. Ὁ ἐθνικόφρων εἶναι νομιμόφρων. Ὁ ἐθνικιστής εἶναι ἐπαναστάτης.

κάθε καταστάσεως καί τήν έπίδρασή τους στό Έθνικό σύνολο. Είναι δυνατόν ό έθνικιστής νά προξενήση στό έθνος του καταστροφές;

Είναι βέβαια. Μπορεί νά όδηγήση τήν χώρα του σ' έναν πόλεμο. Μπορεί νά γίνη αίτία νά σκοτωθοῦν πατριῶτες του. Μπορεῖ νά κάνη τόν τόπο του όλοκαύτωμα. Σέ κάθε άγώνα περιμένει κανείς τήν Νίκη ή τό θάνατο. Γιά νά πετύχης τό πρῶτο πρέπει νά είσαι έτοιμος γιά τό δεύτερο. Έτσι σκεφτήκαμε καί τήν 28ην Όκτωβρίου τοῦ 40 όταν έπαναλάβαμε τό ΟΧΙ ένός άξιου Κυβερνήτη καί συνειδητοῦ Έλληνα τοῦ μακαρίτη Γιάννη Μεταξᾶ. Χωρίς θυσίες δέν γίνονται άγῶνες καί χωρίς άγῶνες δέ λευτερώνονται σκλαβωμένα άδέλφια καί δέν μεγαλώνει ή Πατρίδα οὔτε άξαγοράζεται ή έθνική Λευτεριά. Γάμος χωρίς σφαχτά δέ γίνεται οὔτε μεγάλα έργα χωρίς καταστροφές. Άλλως τε μήν ξεχνᾶτε ότι γιά νά ξαναφτιάξης ένα σπίτι πού είναι έτοιμόρροπο, πρέπει νά γκρεμίσης προηγουμένως τήν παλιά οίκοδομή, καθώς έπίσης ότι γιά νά σώσης ένα κορμί τοῦ όποίου ένα μέλος έχει πάθει γάγραινα πρέπει νά κόψης τό άρρωστημένο μέλος.

Προξενεί λοιπόν κι' ό έθνικιστής καταστροφές στόν τόπο του. Οί καταστροφές του όμως, άν δέν όδηγοῦν κάποτε στήν Νίκη, όδηγοῦν πάντοτε στή Δόξα. Κι' άν σ' έναν άγῶνα χαθοῦν μερικές χιλιάδες ζωές, λίγες έρωτικές βραδυές θά είναι άρκετές γιά νά τίς άναπληρώσουν μέσα σέ σύντομο χρονικό διάστημα. Ή ζωή ένός έθνους δέ μετριέται μέ τίς μέρες καί τά χρόνια. Μετριέται μέ τούς αίῶνες.

Ό άστός τί προσφέρει στό έθνος του;

Άσφαλῶς ή διάθεσις νά αὐξήση τήν περιουσία του δίνει κέρδη στήν έθνική οίκονομία καί κατά συνέπειαν στό έθνικό σύνολο. Έπίσης ό άνταγωνισμός πού δημιουργεῖ τό κυνήγι τοῦ κέρδους, πετυχαίνει τήν ποιοτική βελτίωση τῆς παραγωγῆς κι' αὐτό είναι πρός όφελος τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ καί κατά συνέπειαν τοῦ έθνικοῦ συνόλου.

Ή τάσις όμως τοῦ άστοῦ νά κερδίση όσο τό δυνατόν περισσότερα δέν έχει μονάχα τά παραπάνω ώραῖα άποτελέσματα έχει κι' άλλα όχι καί τόσο όμορφα. Προσπαθεῖ νά κερδίση όσο μπορεῖ περισσότερα καί φυσικά μέ όσο τό δυνατόν λιγότερα έξοδα.

Πῶς θά έλαττώση ό άστός τά έξοδά του;

Μέ τό νά πληρώνη όσο τό δυνατόν λιγότερο αὐτούς πού έχει στή δουλειά του ή μέ τό νά πληρώνη όσο τό δυνατόν λιγότερους.

Πῶς τό πετυχαίνει αὐτό;

Μέ τίς μηχανές καί τά μονοπώλεια.

Μιά καινούργια μηχανή σ' ένα έργοστάσιο άχρηστεύει πολλά χέρια έργατικά. Πολλά έργατικά χέρια προσφέρονται. Λίγα χρειάζονται. Άποτέλεσμα: Πολλοί άνεργοι, φτηνά μεροκάματα, πολλά κέρδη. Μιά όρισμένη δουλειά μονοπωλεῖται (π.χ. Λεωφορεῖα, Άρτοποιεῖα, λυνοτῦπαι κ.λπ.). Λίγοι κερδίζουν πολλά. Πολλοί μένουν χωρίς δουλειά. Τό κοινό ύποφέρει κι' έκνευρίζεται καί άγανακτεῖ άλλά καί πάλι άφθονα καί φτηνά έργατικά χέρια προσφέρονται. Κι' όλα αὐτά, γιά νά μήν έπεκταθοῦμε σέ διαφόρους έργατικούς νόμους πού δίνουν στούς έργοδότες δικαιώματα άπολύσεων, αὐξάνουν τήν φτηνή προσφορά έργατικῶν χεριῶν.

Τί γίνεται ή στρατειά τῶν άνέργων, πού συνεχῶς αὐξάνεται καί πληθύνεται; Τί κάνουν οί διαρκῶς λιγότερο άμοιβόμενοι έργαζόμενοι;

Άπογοητεύονται, άγανακτοῦν, θολώνει τό μυαλό τους. Ή άγανάκτησι τούς όδηγεῖ στήν έπανάσταση. Νοιώθουν τήν άδικία νά τούς πνίγη.

Κάθε τί πού βλέπουν μπροστά τους τό μπερδεύουν καί τό ταυτοποιοῦν. Κοινωνικό καθεστώς, Κράτος καί τέλος Έθνος ταυτίζονται μέσ' στό θολωμένο άπ' τήν πεῖνα καί τήν κοινωνική άδικία μυαλό τους. Γίνονται εὔκολα βορά τῶν έχθρῶν τοῦ Έθνους, έτοιμοι νά τό προδώσουν καί νά τό πολεμήσουν. Ή Έθνική τους συνείδησις σιγά-σιγά ύποχωρεῖ γιά νά παραχωρήση τή θέσι της σέ μιά άλλη συνείδησι, τήν ταξική. Δέν ύπάρχει γι' αὐτούς πατρίδα, ύπάρχει ή τάξις. Ή τάξις τῶν άδικουμένων. Ή τάξις τῶν φτωχῶν. Ή τάξις τῶν άνθρώπων πού ύφίστανται έκμετάλλευσι. Αὐτή πιά γίνεται πατρίδα τους. Ή φυσική τους πατρίδα γίνεται πιά

«Γιά λίγους μάνα καί καλή,
γιά πολλούς μητρυά θολή».(1)

Καί τότε έρχεται ό κομμουνισμός καί τούς άρπάζει, τούς μαθαίνει νά μισοῦν τήν πατρίδα πού τούς γέννησε, τούς μιλάει γιά μιά άλλη πατρίδα: Τήν πατρίδα τῶν έργαζομένων όλου τοῦ κόσμου πού θά τούς δώση ψωμί καί πού θά τούς άπελευθερώση άπ' τήν έκμετάλλευση τῆς φυσικῆς τους πατρίδας. (Δέν τούς λέει φυσικά οὔτε ότι ή Ρωσσία είναι πατρίδα τῶν Ρώσσων ίμπεριαλιστῶν πού άγωνίζονται νά κατακτήσουν άλλους λαούς καί νά τούς ύποδουλώσουν. Δέν τούς άναφέρει γιά τά στρατόπεδα θανάτου που δουλεύουν σά σκλάβοι 12 καί 15 ὧρες τό 24ωρο έκατομμύρια έργάτες τρεφόμενοι έλάχιστα καί ντυμένοι μέ κουρέλια, δέν τούς κάνει λόγο γιά τήν ύπο-

(1) Στῖχοι τοῦ κομμουνιστοῦ ποιητοῦ Κ. Βάρναλη.

χρέωση νά δουλεύουν ὅπου καί ὅσο θέλει τό κομμουνιστικό κράτος, οὔτε γιά τή διαρκή ἀπειλή πού κρέμεται πάνω ἀπ' τό κεφάλι τους νά πεθάνουν μέσα στά χειρότερα βασανιστήρια σάν ἐχθροί τοῦ καθεστῶτος, ἁπλῶς καί μόνο ἐπειδή τόλμησαν νά σκεφθοῦν ὅτι μπορεῖ κάτι νά μή γίνεται ὅπως πρέπει νά γίνεται μέσα στό Σοβιετικό παράδεισο καί μάλιστα καταδομένοι ἀπ' τά πιό προσφιλῆ τους πρόσωπα πού ἔχουν πάρει ἐντολή ν' ἀναφέρουν (μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους) κάθε τί πού θά ἔπεφτε στήν ἀντίληψή τους πού θά μποροῦσε νά θίγη τό κομμουνιστικό κράτος. Οὔτε ἀκόμα ὅτι 10 λεπτά νά τύχη ν' ἀργήσης νά πᾶς στή δουλειά σου μπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ σαμποτάζ, ἤ γιά τίς τεράστιες διαφορές πού ὑπάρχουν στήν κλίμακα τοῦ ἐπισήμου σοβιετικοῦ μισθολογίου καί γιά τίς μόνιμες πιά οὐρές πού ὑπάρχουν στά κρατικά καταστήματα πωλήσεως τροφίμων τῆς Ρωσσίας καί τῶν δορυφόρων της ἤ γιά τά τόσα ἄλλα πού θἄπρεπε νά κάνουν τό μέσο Σοβιετικό ἄνθρωπο, (ἄν ἤξερε) νά ζηλεύη σάν ὀνειρεμένη τύχη τήν πιό ἀθλία ζωή τοῦ φουκαρᾶ Ἕλληνος ἐργάτη. Εἶναι φυσικό νά ξεχνάη κανείς ἐκεῖνο πού ἔχει διαβάση ἤ ἀκούση ἀπό ἄλλους γιά ξένους τόπους, ὅταν ζεῖ ὁ ἴδιος ἔντονα μιά πραγματικότητα μέσα στό ἄμεσο περιβάλλον του.

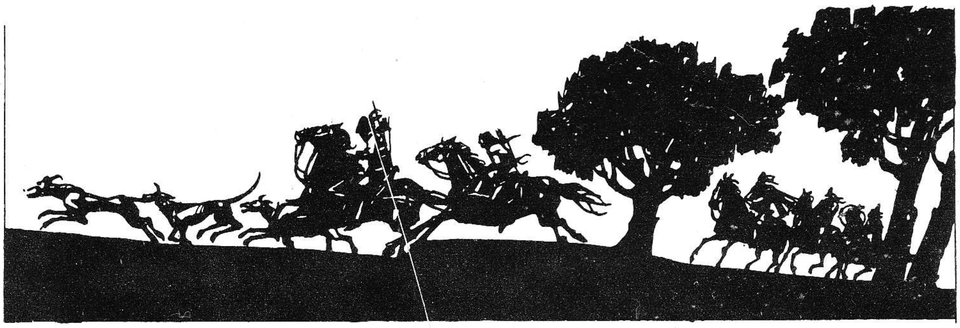
Κι' ἔτσι μέσα στά ἴδια τά σπλάχνα τοῦ λαοῦ μας δημιουργεῖται ἕνα χάσμα πού ὅσο πάει καί εὐρύνεται.

Αὐτά εἶναι τ' ἀποτελέσματα τῆς Ἀστικῆς ἀσυδοσίας. Ποῦ θά μᾶς πάη αὐτή ἡ κατάστασις ἄν δέν ἀνοίξωμε ἐγκαίρως τά μάτια μας;

Μέσα σ' ἕνα Ἔθνος πού θέλει νά πάη μπροστά, δέν εἶναι ἀνεκτές ταξικές συνειδήσεις. Μιά μονάχα συνείδησις εἶναι ἀνεκτή: Ἡ Ἐθνική συνείδησις. Ἡ συνείδησις ὅτι ὅλοι εἴμαστε Ἕλληνες, εἴμαστε ἀδέρφια, παιδιά τῆς ἴδιας μάνας, τῆς Ἑλλάδος. Μέσα στό Ἔθνος δέν εἶναι ἀνεκτοί ἀστοί καί προλετάριοι. Οὔτε ταξικά συμφέρονται. Γιά τό Ἔθνος δέν ὑπάρχουν οἰκονομικές τάξεις. Ἡ ἀπληστία καί ὁ φθόνος εἶναι ἀνθρώπινα ἐλαττώματα. Ἐλαττώματα ὅμως πού ἀποκτοῦν διαστάσεις Ἐθνικοῦ ἐγκλήματος ὅταν πάρουν τή μορφή κοινωνικοῦ φαινομένου. Διασποῦν τήν Ἐθνική ἑνότητα καί διχάζουν ἀνεπανόρθωτα τό λαό μας πού ἀποτελεῖται ἀπό τό σύνολο τῶν Ἑλλήνων. Κάθε τί πού ἀπειλεῖ τήν Ἐθνική μας ἑνότητα πρέπει νά χτυπηθῆ. Νά πατάσσεται ἀμείλικτα.

Μιά ματιά στήν Ἱστορία μας μπορεῖ νά δείξη καθαρά ὅτι ὅποτε ἦταν τό Ἔθνος ἑνωμένο πήγαινε μπροστά καί θαυματουργοῦσε ἐνῶ ἀντίθετα ὅταν ἦταν διχασμένο πήγαινε κατά διαβόλου. Οἱ ἐχθροί μας τό ξέρουν καλά καί δέν χάνουν εὐκαιρία νά ἐπωφελοῦνται ἀπ' αὐτό. Ἄς ἔχουμε τά μάτια μας δεκατέσσερα νά μήν τούς ξαναδώσουμε αὐτήν τήν χαρά.

Λύσεις; Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν. Ἐδῶ ὅμως δέν δίνουμε λύσεις. Ἁπλῶς διαπιστώνουμε καταστάσεις κι' οἱ ἁρμόδιοι ἄς λάβουν τά μέτρα τους. Τό γεγονός εἶναι ὅτι ὁ ἀστισμός εἶναι μιά κατάστασις ἐξ ἴσου ἄν ὄχι πιό καταστρεπτικός γιά τό Ἔθνος ἀπ' τόν κομμουνισμό. Δέν εἶναι ἁπλῶς σύμμαχός του ἤ ἀκούσιος συνοδοιπόρος του, εἶναι βασικό αἴτιο. Γιά τόν ἐθνικιστή πρέπει ὁ ἀστισμός ν' ἀντιμετωπισθῆ ἀδίστακτα σάν ἐχθρός τοῦ Ἔθνους. Καί μπροστά στόν κάθε Ἕλληνα μπαίνει ἀμείλικτο κι' ἀδυσώπητο τό δίλημα: Ἀστός ἤ Ἐθνικιστής; Δέν ἔχει παρά νά διαλέξη.

Μία σιδερόφρακτη πανοπλία είναι ο εθνικοσοσιαλισμός. Ένα βαρύ φορτίο. Πολλοί επιχειρούν να το σηκώσουν, λίγοι μπορούν, μα ακόμη πιο λίγοι μπορούν να περπατήσουν. Έτσι για να πορευθούν, φροντίζουν να ξαλαφρωθούν λίγο από το φορτίο. Και πορεύονται... Αχ! αυτοί οι «μισοί ιππότες». Πώς να τους ονομάσω άραγε; Συμβιβασμό, συμβιβασμό τους λέω...

Γ.Π.Π.

Οι φασίστες διανοούμενοι

του TARMO KUNNAS

2η συνέχεια

Ο καπιταλιστικός υλισμός του σύγχρονου κόσμου πολλές φορές είχε απογοητεύσει τους συγγραφείς αυτούς. Δεν πρέπει να ξεχνάμε παράλληλα ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός με τον όρο «πλουτοκρατία» περιέγραφαν την δικτατορία του χρήματος ορισμένων δυτικών χωρών. Για τους Εθνικοσοσιαλιστές οι αξίες της φυλής και της πατρίδας ήταν σπουδαιότερες από οποιαδήποτε υλιστική επιταγή.

Συγγραφείς όπως ο Ezra Pound ή ο Knut Hamsun αναδικνύονται πραγματικοί ηθικολόγοι μπροστά στην εικόνα της υλιστικής εκμετάλλευσης που νομίζουν ότι ανακαλύπτουν μέσα στις δυτικές καπιταλιστικές δημοκρατίες. Νοιώθουν λύπη μπροστά στο υπερβολικό πνεύμα εκμετάλλευσης που εμψυχώνει τους επιχειρηματίες και τους πολιτικούς και σχηματίζουν την εντύπωση ότι και σ' αυτές τις σοσιαλιστικές χώρες κυριαρχεί το ίδιο ξέφρενο πάθος για τον χρυσό. Όπως χαρακτηριστικά έχει πει ο Céline: «Κανείς δεν θέλει θυσίες αλλά όλοι θέλουν απολαβές».

Σύμφωνα με την άποψη των συγγραφέων αυτών, ο σύγχρονος πολιτισμός φαίνεται να καταπνίγει πρωταρχικά τις ανορθολογικές διαστάσεις του ανθρώπου τον οποίο αντίθετα μετασχηματίζει σε αντιπρόσωπο ενός αναιμικού δανοουμενισμού, υπερβολικά ευχαριστημένο για τον μικρο-ρατσιοναλισμό του, ανίκανο να νοιώσει μέσα του τον απόηχο του ανθρώπου και του σύμπαντος, υποχρεωμένο τέλος να παραβλέπει το ένστικτο και τις τάσεις του.

Μέσα στον Εθνικοσιασιαλιστικό του ενθουσιασμό, ο γερμανός ποιητής Gottfried Benn ξεκαθαρίζει την άποψή του, μια άποψη που μπορούσε να είναι ίδια με εκείνη των άλλων συγγραφέων που «παρασύρθηκαν» από τον φασισμό: «Μια ιστορική αλλαγή είναι πάντα και αλλαγή της φυσιογνωμίας του ανθρώπου. Σήμερα κάθε πολιτική τοποθέτηση είναι ταυτόχρονα ανθρωπολογική και υπαρξιακή. Αυτό άλλωστε κάνει την εποχή μας να ξεχωρίζει από την προηγούμενη. Πως είναι ο άνθρωπος; Όλα εξαρτώνται από την απάντηση στο ερώτημα αυτό. Πριν από τον ερχομό αυτής της καινούργιας εποχής, ο άνθρωπος ήταν ένα λογικό ον και ο εγκέφαλος του ήταν πατέρας όλων των πραγμάτων· σήμερα όμως έχει εξελιχθεί σε μια μεταφυσική ύπαρξη που εξαρτάται από την καταγωγή και την φύση του. Πρώτα ερμήνευε την ιστορία σαν πρόδο και σαν πολιτισμό αλλά σήμερα την ερμηνεύει σαν μια συνέχεια των φυλετικών και μυθικών αρχαϊκών κρατών».

Είναι ξεκάθαρο ότι ο Benn είδε την εθνικοσοσιαλιστική πραγματικότητα με τα μάτια του ρομαντικού.

Για τον Εθνικοσοσιαλισμό το πρόβλημα δεν ήταν η ανθρωπολογική αλλαγή αλλά η άμυνα του συλλογικού ανθρώπου απέναντι στις μικροαστικές προκαταλήψεις.

Όπως ο Gottfried Benn έτσι και οι άλλοι συγγραφείς ονειρεύτηκαν ένα καινούργιο φασίστα άνθρωπο, ένα «τραγικό» άνθρωπο που γνωρίζει την προσπάθεια, τον κίνδυνο, την υπευθυνότητα, έναν άνθρωπο πιο δυναμικό και πιο δημιουργικό από τον αστό, παράδοξα αισιόδοξα και αναιμικό από την ηθική και την διανοητική άποψη.

Είναι παράδοξο το γεγονός ότι οι συγγραφείς αυτοί που κατά κανόνα ήσαν υπερ-διανοούμενοι τάχθηκαν υπέρ του εθνικοσοσιαλισμού αντιδιανοουμενισμού, που μερικές φορές είχε πάρει μορφές αρκετά απάνθρωπες.

Οι άνθρωποι αυτοί άσκησαν μια κάποια κριτική στον ρατσιοναλιστικό διανοουμενισμό – μια κριτική που ζούσε στην πολιτιστική κληρονομιά της ρομαντικής Ευρώπης. Δεν μπόρεσαν ποτέ να δεχθούν το τεχνητά θεωρητικό πνεύμα, ένα είδος πανεπιστηριακής σχολαστικότητας απατηλά επιστημονικής.

Ο Knut Hamsun και ο Drieu La Rochelle σαν παράδειγμα συχνά στα σατυρικά τους ρομάντζα ειρωνεύονται τους διανοούμενους.

Το λάθος που αποδόθηκε στους συγγραφείς αυτούς ήταν ότι ταύτισαν την κριτική τους, ένα είδος διαννουμενίστηκης σοφιστείας με τον απάνθρωπο αντιδιανοουμενισμό των εθνικοσοσιαλιστών.

Μπορεί να γίνει αρκετά μεγάλη συζήτηση αναφορικά με την στάση των φασιστικών κινημάτων απέναντι στη θρησκεία και στο χριστιανισμό.

Σχετικά με την συμπεριφορά των φασιστών διανοουμένων είναι ξεκάθαρο ότι είχαν γοητευθεί από την καθαρά παγανιστική μορφή των φασιστικών κινημάτων λίγο πολύ όπως ο Julius Evola στην Ιταλία.

Βέβαια υπήρξαν και καθολικοί όπως ο Robert Brasillach και ο Alphonse de Châteaubriant που έδειξαν την συμπάθειά τους στο φασισμό, όμως ο καθολικισμός τους είχε μέσα του κάποια παγανιστικά στοιχεία.

Στη Φιλανδία τα κινήματα της άκρας δεξιάς είχαν ένα ισχυρότατα λουθηρικό χαρακτήρα· αυτό εξηγεί το λόγο για τον οποίο έβλεπαν τον φασισμό σαν προπύργιο ενάντια στον άθεο κομμουνισμό: Στις μεγάλες όμως Ευρωπαϊκές χώρες ο παγανιστικός πυρήνας της φασιστικής ιδεολογίας είναι καλύτερα θεατός.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ορισμένοι γάλλοι φασίστες συγγραφείς, όπως ο Drieu La Rochelle και ο Lucien Rebatet, ονειρεύθηκαν ένα αρρενωπό καθολικισμό, ένα καθολικισμό των Σταυροφοριών και των μεσαιωνικών καθεδρικών ναών. Οι διανοούμενοι που αναζητούν συχντά ένα μυστικισμό, μια επίγεια Θρησκεία σαν κι αυτή που ο Knut Hamsun ενσαρκώνει στο μυστικισμό της φύσης, γοητεύθηκαν από μια ηθική νιτσεϊκού τύπου.

Σχεδόν όλοι έχουν διαβάσει το «Πέραν του καλού και του Κακού» του Nietzsche. Παρά το γεγονός ότι ο εθνικοσοσιαλισμός μερικές φορές κατέληξε να αντιπροσωπεύει ένα μικρό-αστικό πουριτανισμό για τους διανοούμενους ο φασισμός ήταν πάνω απ' όλα μια ηθική της ζωτικότητας που δυσπιστεί σε κάθε πουριτανισμό και σε κάθε μοραλιστική νουθεσία.

Αυτός ο νιτσεϊκός επηρεασμός δεν αποκλείει πάντα κάποιο ουμανιταρισμό που είναι χαρακτηριστικός στα έργα του Knut Hamsun, του Brasillach, του Alphonse de Châteaubriant και των πολυάριθμων συγγραφέων που επηρεάστηκαν από τον Φασισμό....

Ο φασισμός αυτών των συγγραφέων δεν στάθηκε ένα φαινόμενο απλά πολιτικό. Σε πολιτικό επίπεδο δεν είναι καθ' ολοκληρία φασίστες. Στα έργα τους μπορούμε να βρούμε ιδέες εθνικιστικές, κοσμοπολιτικές, ειρηνιστικές και ακόμη αντιρατσιστικές. Το συνεχνιακό σύστημα των φασιστικών κινημάτων δεν επηρέασε τόσο πολύ τους διανοούμενους αυτούς. Δεν θεωρούσαν πρωταρχικού ενδιαφέροντος το πολιτικό πεδίο. Εκείνο που τους οδήγησε στο φασισμό ήταν η ίδια η αντίληψη που είχαν για τον κόσμο, μέσα από μια διαδικασία ταύτισης που καμμιά φορά ήταν απατηλή.

Ο δικός τους φασισμός υπήρξε κύρια μέσα από την υποκειμενική καλλιτεχνική τους φαντασία. Με την πολιτική τους ενα-

σχόληση θέλησαν να δώσουν μαρτυρία υπέρ μιας συγκεκριμένης κλίμακας αξιών: η καλλιτεχνική τους διαίσθηση τελικά κατάφερε να τους απογοητεύσει.

Για του Knut Hamsun ο εθνικοσοσιαλισμός π.χ. ήταν μια εκδήλωση ζωτικότητας, μια πιθανή αναγέννηση του απειλούμενου από μια πλουτοκρατική δημοκρατία και ένα τυραννικό κομμουνισμό, δυτικού πολιτισμού.

Όπως και οι άλλοι, έτσι κι αυτός ονειρεύτηκε ένα καινούργιο αυθεντικό αντιυλιστικό αίσθημα της ζωής, που ήξερε να προστατεύει τόσο το ανορθόλογο όσο και το ενστικτώδες.

Ήλπισε ότι ο φασισμός θα κατάφερνε να αποκαταστήσει τις φυσικές ιεραρχίες, ένα υγιή τρόπο ζωής, φυσικό και αγροτικό.

Μέσα από την αφέλεια του καλλιτέχνη, ήλπισε ότι ο φασισμός θα κατόρθωνε να διορθώσει τα ελαττώματα της δημοκρατίας, δίχως να αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο που ο εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός αντίθετα μπορούσαν να υποβάλουν ορισμένες από τις εξελίξεις της δημοκρατικής κοινωνίας. Δεν κατάλαβαν ότι όλα αυτά τα φαινόμενα ήταν, στο κάτω κάτω προϊόντα εκείνου του πολιτισμού που τόσο περιφρονούσαν. Η μεγάλη ιδέα οδηγός των συγγραφέων αυτών είναι η άρνηση του υλιστικού ωφελιμιστικού και επιφανειακά ρατσιοναλιστικού πνεύματος του XX αιώνα. Ταυτόχρονα αρνούνται οποιοδήποτε σχήμα ντετερμινισμού. Αντιπροσωπεύουν την αντίδραση ενάντια στη προοδευτική αισιοδοξία, που δεν κατανόησε όσο έπρεπε ότι ο τεχνικός μας πολιτισμός, ο τρόπος ζωής in ange στις μητροπόλεις, η μονόπλευρη εξύψωση της «λογικής» και της «ηθικής αγαθότητας» του ανθρώπου μπορούν να έχουν μια αρνητική επίδραση στον σύγχρονο άνθρωπο.

Ο σύγχρονος άνθρωπος κινδυνεύει να ξεχάσει ξανά – εξ αιτίας της εμπιστοσύνης του στη λογική και στους νόμους της ιστορίας. ότι η πραγματική πρόοδος οφείλεται στις ατομικές προσπάθειες.

Σ' αυτό το θέμα δεν μπορώ να προχωρήσω σε λεπτομέρειες όμως θα ήθελα να κλείσω με την διαβεβαίωση ότι η θεώρηση του κόσμου έτσι όπως παρουσιάζεται από τους συγγραφείς μας δεν είναι αναγκαστικά φασιστική. Βέβαια αυτή η θεώρηση του κόσμου οδήγησε σε κάποιες πολιτικές εκδηλώσεις που είναι χαρακτηριστικά φασιστικές, όπως ο αντισημιτισμός, ένας υπερβολικός εθνικισμός, ο μιλιταρισμός αλλά σε καμμιά περίπτωση δεν μπορούμε να προχωρήσουμε σε υπερβολές.

Η πολιτική αξία μιας θεώρησης του κόσμου εξαρτάται από την ιστορική κατάσταση, την κοινωνική προοπτική και από πολυάριθμα στοιχεία πολιτιστικά και ατομικά.

Δεν υπάρχει τίποτα πολιτικό a priori στην κριτική του πολιτισμού που ασκεί ο Knut Hamsun· δεν υπάρχει τίποτα πολιτικό στην εικόνα του ανθρώπου που παρουσιάζει ο Gottfried Benn, δεν υπάρχει τίποτα το πολιτικό στην νιτσεική ηθική που ενσαρκώνεται από τους συγγραφείς μας. Η προσωπική μου άποψη είναι ότι έκαναν το ίδιο λάθος των πλέον δογματικών μαρξιστών, που έχουν την συνήθεια να διαβεβαιώνουν ότι όλα είναι πολιτικά, ταυτίζοντας την δική τους θεώρηση του κόσμου με την πολιτική, και στη περίπτωσή μας με εκείνη την φασιστική.

Ο αντιματεριαλισμός, η ιδέα του εκφυλισμού, ένας κάποιος αντιδιανοουμενισμός, δεν είναι ιδέες αποκλειστικά φασιστικές.

Είναι διανοητικές συμπεριφορές που αναβρίσκονται στην ευρωπαϊκή λογοτεχνία ήδη κατά την διάρκεια της προφασιστικής περιόδου, και μπορούν να λάβουν ανέκδοτα πολιτικά χρώματα που εξαρτώνται από ιστορικές, κοινωνικές και διανοητικές παραμέτρους.

Εάν θεωρήσουμε το έργο του Knutt Hamsun πολιτικά ύποπτο βρισκόμαστε την ίδια στιγμή μπροστά σε μια παράδοση κουλτούρας το ίδιο ύποπτη. Και καμμιά φορά όποιος κηρύσσει πόλεμο ενάντια στο φασισμό κινδυνεύει να τον μετατρέψει σε πόλεμο ενάντια στη Κουλτούρα: σκέφτομαι σαν παράδειγμα την τύχη που είχαν ορισμένα έργα του Drieu La Rochelle, του Céline ή του Ezra Pound. Θεωρώ ότι το λάθος των συγγραφέων μας, ήταν εκείνο της ταύτησις της θεώρησης του κόσμου με την πολιτική. Πραγματικά, είχαν ψευδαίσθηση ότι μπορούσανα να ταυτίσουν την κουλτούρα και το πνεύμα με μια ιδεολογία και με συλλογικές δραστηριότητες.

ΜΠΟΥΧΑΡΙΝ, ΡΙΚΟΦ, ΤΟΜΣΚΥ

(Η «δεξιά» αντιπολίτευση του Στάλιν)

3η συνέχεια

Γράφει ο **Πενθεύς**

Τόσο ο Κάμενεφ όσο και ο Ζηνόβιεφ αρνούνται κατηγορηματικά να υποταγούν άνευ όρων στη θέληση του Στάλιν. Αντιδρούν δυναμικά στις παρασκηνιακές ενέργειες της Γραμματείας του Κόμματος να υπονομεύσει τα φέουδά τους με τη τοποθέτηση σε νευραλγικές θέσεις πιστών σταλινικών και προετοιμάζονται για την αποφασιστική μάχη.

Η φανερή πια διάθεση του Στάλιν να αποδυναμώσει πολιτικά κάθε επικίνδυνο ανταγωνιστή μέσα στα πλαίσια των ιδεολογικών αντιπαραθέσεων οδηγεί αναπόφευκτα στη συνένωση των δυνάμεων των δύο πρώην συμμάχων του.

Με το τρόπο αυτό γεννιέται η Νέα (ή αριστερή) αντιπολίτευση που φιλοδοξεί να γίνει ο εκφραστής μιας γενικότερης δυσφορίας απέναντι στη πολιτική της Γενικής Γραμματείας του Κόμματος.

Η κριτική της Νέας αντιπολίτευσής επικεντρώνεται σε δύο κύρια σημεία: ένα πολιτικό και ένα οικονομικό.

Σε πολιτικό επίπεδο καταγγέλει ότι το μονοπώλειο του Κόμματος συντηρεί σκόπιμα όλους εκείνους τους κινδύνους που ο Λένιν είχε επισημάνει από την εποχή του XI Συνέδριου. Η απόλυτα ελεγχόμενη από το Κόμμα, κρατική μηχανή, διαποτισμένη από κάθε είδους αστικές και μικροαστικές αντιλήψεις, ενσαρκώνει την ιδέα ενός άκρατου οπορτουνισμού που προδικάζει αναπόφευκτα την επιστροφή σε άλλες εποχές.

Σε οικονομικό επίπεδο θεωρεί ότι η οικοδόμηση του Σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση είναι ένα «ακαδημαϊκό» πρόβλημα από τη στιγμή που η τεχνική, η οικονομική και η πολιτιστική ακόμη καθυστέρηση της χώρας δεν προσφέρουν παρά ελάχιστες δυνατότητες πρακτικών εφαρμογών. Η διαιώνιση του καθεστώτος της Ν.Ε.Π. είναι ένας επικίνδυνος πειραματισμός γιατί οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην αναβίωση του καπιταλισμού. Η ενεργοποίηση των αντισοσιαλιστικών δυνάμεων μέσα στη χώρα δεν αφήνει πια την πραμικρή αμφιβολία προς την κατεύθυνση αυτή.

Μια αφίσα του Κόκκινου Στρατού: «Σύντροφοι! Καταταγείτε στον Κόκκινο Στρατό!». Η σημαία του στρατιώτη γράφει: «Ζήτω ο Γενικός Εξοπλισμός του Προλεταριάτου!».

Για την Νέα αντιπολίτευση η οικοδόμηση του σοσιαλισμού συνδέεται αναπόφευκτα με την παγκόσμια επανάσταση, ο Ζηνόβιεφ είναι κατηγορηματικός:

«Όταν έλθει η ώρα για την επανάσταση σε άλλες χώρες και το προλεταριάτο της Δύσης έλθει σε βοήθειά μας, τότε θα περάσουμε πάλι στην επίθεση. Πρός το παρόν δεν έχουμε παρά ελάχιστο χώρο για να πάρουμε ανάσα».

ΤΟ XIV Συνέδριο του Κόμματος που αρχίζει τις εργασίες του στη Μόσχα, στις 18 Δεκεμβρίου 1925 επισημοποιεί την διάσταση των απόψεων ανάμεσα στην επίσημη γραμμή του κόμματος και στη Νέα αντιπολίτευση.

Ο Ζηνόβιεφ από τη πρώτη μέρα του Συνέδριου περνά στην αντεπίθεση. Ένα καυτό και επικίνδυνο θέμα ανασύρεται στην επιφάνεια και αφορά την επανένταξη στο κόμμα όλων των παλαιών ομάδων. Ο Κάμενεφ διευρύνει την πριονιά προχωρώντας, σε μια ανοικτή καταγγελία: «Είμαστε ενάντιοι στο δόγμα της διακυθέρνησης από ένα και μόνο άνθρωπο, είμαστε ενάντιοι στη δημιουργία του αρχηγού».

Η παρέμβαση της Κρούπσκαγια, της χήρας του Λένιν στο πλευρό της αντιπολίτευσης δημιουργεί απρόσμενη ένταση. «Το κόμμα-καταγγέλει - έχει διαστρέψει τη λενινιστική σκέψη».

Ο Τρότσκυ που είναι παρών σιωπά.

Όλες οι εντυπώσεις που κερδίζονται από την πολιτική αντιπαραθεση χάνονται κατά την διάρκεια της οικονομικής. Πραγματικά η υποστήριξη των ήδη καταδικασμένων τροτσκιστικών θέσεων αναφορικά με την αναγκαιότητα της παγκόσμιας επανάστασης για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, αποδυναμώνει την αξιοπιστία της αντιπολιτευόμενης ομάδας.

Ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ είχαν ξεχάσει προφανώς ότι ένα χρόνο πριν είχαν καταδικάζει σαν αιρετικά, όλα όσα εκείνη της στιγμή με τόσο πάθος υπεράσπιζαν.

Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας είναι για την Νέα Αντιπολίτευση μια βαθειά απογοήτευση. Από τους 624 Αντιπροσώπους μόνο 65 τολμούν να πάρουν το μέρος των καινούργιων «αιρετικών». Η συντριπτική πλειοψηφία εξακολουθεί να παραμένει πιστή στον Στάλιν.

Η ΔΕΞΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Κατά τη διάρκεια τουτ XIV Συνεδρίου όπου τυπικά και ουσιαστικά καταδικάστηκε η Νέα αντιπολίτευση ο αξιόλογος θεωρητικός του Μπολσεβικισμού Νικόλας Μπουχάριν παρουσίασε ένα ντοκουμέντο μέσα από το οποίο μια σειρά από οικονομικής φύσης αξιώματα φιλοδοξούσαν να συμβάλουν στην εξυγείανση της Σοβιετικής οικονομίας.

Γεννημένος στα 1888, ο Μπουχάριν μπήκε στο Κόμμα σε ηλικία μόλις 18 χρονών. Η επανάστατική του δραστηριότητα απασχόλησε αρκετές φορές τη Τσαρική αστυνομία και στα 1910 εξορίστηκε στο Οnega. Στενός συνεργάτης του Λένιν στάθηκε ένας από τους κύριους πρωταγωνιστές της επανάστασης. Διευθυντής της Pravda από τον Δεκέμγριο του 1917 αφιέρωσε τις δυνάμεις του στην αποκρυστάλλωση της μαρξιστικής σκέψης.

Ο Μπουχάριν, αυτό το «αγαπημένο παιδί της επανάστασης» σε αντίθεση με τον Τρότσκυ και τη Νέα αντιπολίτευση, πίστευε ότι η οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μία χώρα ήταν δυνατή και δίχως την παγκόσμια επανάσταση. Αυτή η οικοδόμηση όμως έπρεπε να γίνει σταδιακά και μέσα από τις ήδη υπάρχουσες δομές της Ν.Ε.Π., της μοναδικής πραγματικότητας σε θέση να διασφαλίσει την μαρξιστικότατη έννοια της smjcka, την αλληλοσυμπαράσταση ανάμεσα στο αστικό και το αγροτικό προλεταριάτο.

Η δημιουργία της Καινούργιας Ρωσίας δεν είναι αποκλειστικό έργο του αστικού πρελεταριάτου αλλά υπόθεση όλων των ρώσων και ιδιαίτερα των αγροτών που ανέκαθεν αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά της εθνικής οικονομίας. Κι αυτή ακόμη η αστική τάξη μπορούσε να διαδραματίσει προς τη κατεύθυνση αυτή ένα σημαντικότατο ρόλο. Αντίθετος σε οποιαδήποτε μορφή ταξικού αγώνα επισημαίνει τους κινδύνους που κρύβουν τα σχέδια για μια ταχεία εκβιομηχάνιση της χώρας και καθησυχάζει όσους ανησυχούν με τα παρακάτω λόγια:

Δεν πρόκειται να χαθούμε εξ αιτίας της τεχνικής μας καθυστέρησης. Θα δημιουργήσουμε τον Σοσιαλισμό έστω και πάνω στα θεμέλια της φτώχειας μας. Θα προχωρήσουμε με βήμα χελώνας αλλά παρ' όλα αυτά θα τον δημιουργήσουμε.

Ο Μπουχάριν εξορκίζει το κόμμα να προχωρήσει στη κατάργηση των καταλοίπων της εποχής του εμπόλεμου Κομμουνισμού και να υιοθετήσει την φιλελευθεροποίηση του ιδιωτικού εμπορίου. Η αναθέρμανση της οικονομίας μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα από την ανάπτυξη της εμπορικής κυκλοφορίας σε κάθε επίπεδο παραγωγικής δραστηριότητας.

Για τον Μπουχάριν η εύρωστη αγροτική οικονομία είναι η κύρια προϋπόθεση για την παραπέρα πορεία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Δεν δείχνει τη παραμικρή ανησυχία για το γεγονός ότι ορισμέ-

νοι τομείς της αγροτικής οικονομίας έ-χουν αρχίσει και πάλι να ελέγχονται από εύπορα στρώματα αλλά απεναντίας ζητά παρά πέρα φιλελευθεροποίηση της αγροτικής πολιτικής.

Για τον Μπουχάριν μιά πρόσκαιρη συνύπαρξη σοσιαλισμού και καπιταλισμού είναι πλέον αναπόφευκτη για τον απλό λόγο ότι «ο καπιταλισμός δεν μπορεί να εκμηδενιστεί μ' ένα και μόνο χτύπημα του επαναστατικού ρόπαλου».

Η αποδυνάμωση και η εξαφάνιση του καπιταλισμού από τη χώρα δεν μπορεί να γίνει από τη μια στιγμή στην άλλη αλλά μόνο σταδιακά με την προϋπόθεση πάντα ότι οι κρατικοί θεσμοί θα μπορέσουν να στηρίξουν αποφασιστικά τον οικονομικό αγώνα. Μέχρι τότε όμως διαβεβαιώνει ο Μπουχάριν: ***«Είναι ανάγκη να εξαφανιστούν ριζικά τα κατάλοιπα του εμπόλεμου Κομμουνισμού στους αγρούς να σταματήσει ο πόλεμος ενάντια στο ιδιωτικό εμπόριο με διοικητικά μέτρα, να σταματήσει ο πόλεμος ενάντια στους*** *kulak. Παρόμοια διοικητικά μέτρα είναι κατάλοιπα που εμποδίζουν την νόμιμη κάτω από το καθεστώς της Ν.Ε.Π. ανάπτυξη των εμπορικών σχέσεων της χώρας. Χρειάζεται να εξαφανιστούν ριζικά όλοι οι παράγοντες διοικητικού χαρακτήρα που τροχοπεδούν την ανάπτυξη και εμποδίζουν την αγροτική οικονομία. συμπεριλαμβανόμενης και αυτής που ελέγχονται από εύπορα στρώματα. Η ανάπτυξη της αγροτικής οικονομίας και η πολιτικο-πολιτιστική δραστηριότητα των αγροτικών τάξεων αντιτίθενται κατηγορηματικά στα κατάλοιπα του εμπόλεμου κομμουνισμού...»*

Απέναντι σ' όλες αυτές τις τοποθετήσεις του Μπουχάριν ο Στάλιν φαίνεται να συμφωνεί. Παραδέχεται δημόσια ότι για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού «είναι ανάγκη να επιλεγούν λιγότερο οδυνηρά μέσα» ανεξάρτητα αν μ' αυτό το τρόπο παραταθή χρονικά η διαδικασία σύνδεσης της αγροτικής τάξης με το σοσιαλιστικό οικοδόμημα.

«Στο κόμμα υπάρχουν αυτοί που απαιτούν το μέγιστο της πίεσης στα πλαίσια του κόμματος και του Κρατικού μηχανισμού για όσο καιρό θα έχουμε τη ΝΕΠ και την αρχή της σταθεροποίησης του καπιταλισμού, ώστε τα δύο αυτά όργανα να είναι σε θέση να τρίξουν τα δόντια. Πρέπει να πω ότι αυτή η πολιτική είναι άδικη και ολέθρια. Οι κομμουνιστές των επαρχιών πρέπει να αποκηρύξουν στα τερατώδη σχήματα της γραφειοκρατικής δράσης».

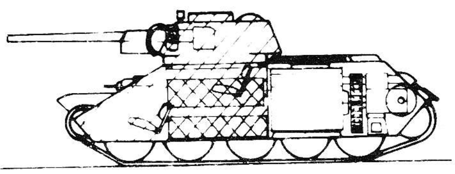
Η καινούργια αυτή αντιπολιτευτική διάθεση γνωστή σαν «δεξιά» αντιπολίτευση κέρδισε από την αρχή πολλές συμπάθειες. Ονόματα πρώτου μεγέθους όπως ο Πρόεδρος του Ανώτατου Σοβιέτ Καλίνιν, ο Πρόεδρος του συμβουλίου των επιτρόπων του λαού Ρίκωφ, ο Πρόεδρος του κεντρικού Συμβουλίου των Συνδικάτων Τόμσκυ και ο επίτροπος του Λαού για την άμυνα Βοροσίλωφ υιοθέτησαν δίχως επιφυλάξεις την λύση Μπουχάριν. Με τον τρόπο αυτό το αστέρι του Μπουχάριν αρχίζει να φωτίζει ακόμη περισσότερο το κομμουνιστικό στεραίωμα.

Ο Στάλιν γνωρίζει ότι μια μελλοντική του σύγκρουση με τον Μπουχάριν είναι πλέον αναπόφευκτη αλλά για την ώρα έχει την ανάγκη του. Όσο και αν έχει αποδυναμώσει τους αντιπάλους του Κάμενεφ και Ζηνόβιεφ ο κίνδυνος εξακολουθεί να υπάρχει το ίδιο απειλητικός.

Πραγαμτικά στα μέσα του 1926 κάνει την εμφάνισή της η ενωμένη αντιπολίτευση. Οι δύο πρώην σύμμαχοί του όχι μόνο δεν καταθέτουν τα όπλα αλλά προχωρούν σε μια ανοικτή συμμαχία με τους τροτσιστές. Τώρα πέρα από τους τρεις ιστορικούς ηγέτες ο Στάλιν έχει ν' αντιμετωπίσει ανθρώπους όπως ο Αντόνωφ Οβσεγιένκο, ο Εβντοκίμωφ, ο Κρεστίνσκυ, ο Λάσεβιτς, ο Μουράλωφ, ο Πιατάκωφ, ο Πρεομπράζένσκι, ο Ράντεκ, ο Σερσμπριάκωφ, ο Σμίλγκα και ο ιβάν Σμυρνώφ, άνθρωποι με πλατειές συμπάθειες στη βάση του κόμματος.

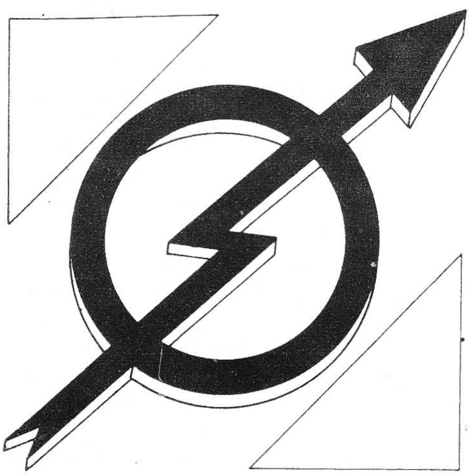
Μπροστά στον κίνδυνο να μεταφερθή η αντιπαράθεση από την αίθουσα του συνέδρου στους δρόμους ο Στάλιν επιζητεί την βοήθεια του Μπουχάριν. Μια καινούρια συμμαχία διαμορφώνεται. Το ίδιο προβληματική και επικίνδυνη όσο και η προηγούμενη.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 19

ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ Ή ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ;

Ένα μεγάλο πρόβλημα που απασχολεί σήμερα τους εθνικιστές, είναι εάν η ιδεολογία μας, ο εθνικισμός, έχει προεκτάσεις κοινωνικές ή σοσιαλιστικές. Και το πρόβλημα δεν είναι λεκτικό, ούτε λύνεται μεταφράζοντας στα ελληνικά τη λέξη «σοσιαλισμό» ως κοινωνισμό. Και αυτό διότι στην πολιτική και στις **πολιτειακές κοινωνικές σχέσεις,** οι όροι «κοινωνισμός»-«σοσιαλισμός» παίρνουν τελείως διαφορετικό πολιτικοοικονομικό περιεχόμενο, ώστε να μπορούμε να μιλάμε για δύο ξεχωριστές οικονομικές πολιτικές. Ας εξετάσουμε τι μορφή παίρνει η έννοια «κοινωνισμός» στα σημερινά αστικά καθεστώτα. Ο

όρος «κοινωνική πολιτική» δε λείπει απ' το πρόγραμμα κανενός πολιτικού κόμματος. Δεν υπάρχει κανένας πολιτικός αρχηγός που ν' αρνείται ότι θ' ασκήσει ως κυβέρνηση κοινωνική πολιτική. Ο ίδιος ο κ. Στεφανόπουλος δηλώνει ότι πιστεύει σ' ένα κοινωνικό φιλελευθερισμό! Πριν λίγους μήνες η Θάτσερ είπε ότι η βελτίωση των μακροοικονομικών μεγεθών της οφείλεται στην κοινωνική της πολιτική! Οι πάντες, απ' την παραδοσιακή δεξιά έως τους φιλελεύθερους, και από τους σοσιαλδημοκράτες έως τους κομμουνιστές, ορκίζονται πίστη στον «κοινωνισμό». Αυτό ισχύει, έστω και αν τις περισσότερες φορές είναι ένας φτηνός δημαγωγικός λαϊκισμός. Αν θέλαμε να προσδιορίζαμε επακριβώς τον κοινωνισμός, ή αν θέλαμε να δίναμε τους θεμελιακούς άξονες πάνω στους οποίους κινείται ο κοινωνισμό, θα συναντάγαμε προβλήματα. Διότι ο κοινωνισμός, δεν έχει ούτε ιδεολογικό, ούτε το κυριώτερο, πολιτικοκοινωνικό υπόβαθρο, πράγμα που του δίνει μεγάλη «ελαστικότητα», αλλά συνάμα μας αποπροσανατολίζει απ' τους στόχους μας. Στο ερώτημα λοιπόν τι είναι κοινωνισμός, θα λέγαμε ότι είναι εκείνη η πολιτική, που σκοπό έχει να «προασπίσει τα λαϊκά στρώματα». Τίποτα περισσότερο. Αν τώρα ρωτούσαμε με «ποιου είδους πολιτική οικονομία θα επιτευχθεί αυτό», φτάνουμε σ' αδιέξοδο. Και αυτό γιατί όπως αναφέραμε πιο πάνω, ο κοινωνισμός δεν έχει το απαιτούμενο ιδεολογικό υπόβαθρο, πάνω στ' οποίο να στηριχθεί.

Έτσι εάν ζητάγαμε συγκεκριμένες οικονομικές φόρμουλες, το ΠΑΣΟΚ, η Ν.Δ., η ΔΗΑΝΑ, το ΚΟΔΗΣΟ, θα έδιναν ο καθένας τις δικές του. Πέρα όμως κι απ' αυτό, ο κοινωνισμός είναι **ιδεολογία αστικού χαρακτήρος.** Είναι πολιτική που εκδηλώνεται και δρα **πάντα και μόνο** στις δομές του αστικοκαπιταλιστικού συστήματος. **Θα λέγαμε ότι είναι η ρεφορμιστική αστική τάση του σοσιαλισμού.** Είναι πιστεύω αυτονόητο, πως **στα πλαίσια του αστικού καθεστώτος, δεν μπορεί να ε-**

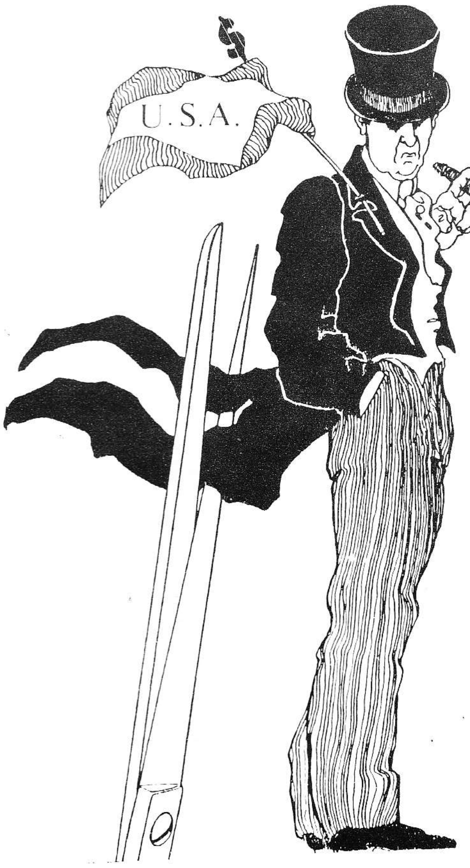

φαρμοσθεί σοσιαλιστική πολιτική, δίχως να δημιουργήσει τα αίτια αυτοαναίρεσης του συστήματος. Αστικό καθεστώς και σοσιαλισμός είναι έννοιες **αντιφατικές.** Αστικό καθεστώς και κοινωνισμός είναι έννοιες **«αλληλοαποδεχούμενες».** Ο κοινωνισμός δηλ., έχει να κάνει πάντα με το ισχύον σύστημα, και διαιωνίζει την ύπαρξή του. Εκείνο στ' οποίο θέλω να καταλήξω είναι, ότι δεν μπορεί να θέλει να λέγεται κάποιος εθνικιστής και παράλληλα να κατακρίνει το σοσιαλισμό, ποιον απ' όλους; και να δηλώνει «κοινωνιστής». Αν συμβαίνει αυτό, τότε αυτός που δηλώνει εθνικιστής-κοινωνιστής, και όχι εθνικιστής-σοσιαλιστής που είναι το **σωστό,** είναι είτε ηλίθιος, είτε προβοκάτορας, είτε κομπλεξικός, είτε πολιτικά αναλφάβητος. Αφού δώσαμε την εικόνα του κοινωνισμού, καλό είναι να δώσουμε και την εικόνα του **«δικού μας σοσιαλισμού»,** του εθνικοσοσιαλισμού. Στην πορεία του «ιστορικού γίγνεσθαι», εμφανίσθηκαν δύο μορφές σοσιαλισμού. **Ο μαρξιστικός, ταξικός, ισοπεδωτικός «σοσιαλισμός», και ο εθνικός, ιεραρχικός, αξιοκρατικός, διαφοροποιητικός σοσιαλισμός,** δίχως εισαγωγικά!

Αυτοί οι δύο τύποι σοσιαλισμού, έχουν τελείως διαφορετικό περιοχόμενο. Και αυτό που μετράει στον πολιτικό αγώνα, είναι το περιεχόμενο που δίνουμε στην ιδεολογία μας και όχι η ταμπέλα. Η πολιτική εφαρμογή του εθνικού-σοσιαλισμού μ' αυτόν του μαρξιστικού «σοσιαλισμού», απέχει έτη φωτός! Θα ήθελα να ρωτήσω τους «εθνικιστές» οπαδούς του κοινωνισμού, να μου πουν αν στο παρελθόν οι εθνικιστές είχαν εφαρμόσει, στα έθνη που ήταν κυβέρνηση, κοινωνισμό ή σοσιαλισμό.

Πώς νομίζετε πως έχασαν την κυριαρχική τους δύναμη οι καπιταλιστές στην Ιταλία και Γερμανία; Με κοινωνιστικές μεθόδους; Η ιστορική σας αμνησία ή **σκοπιμότητα** είναι πράγματι προβληματική. Αν οι εθνικιστές είχαν εφαρμόσει κοινωνισμό και όχι σοσιαλισμό, τότε στην πραγματικότητα δεν θα είχε αλλάξει τίποτα στην ροή της ιστορίας. Απλά, οι καπιταλιστές θα κυβερνούσαν με το προσωπείο του εθνικισμού, και όχι του κοινοβουλευτισμού, **ή μήπως αυτό θέλετε;** Ερωτήματα που κάποια ημέρα πρέπει να απαντήσουν, αν τους έχει μείνει ευθιξία και φιλότιμο, οι κοινωνιστές (sic)! Επαναλαμβάνουμε πως ο κοινωνισμός έχει τις ρίζες του στο «νεοκαπιταλισμό» του Κέϋνς, και εξυπηρετεί τα συμφέροντα των «τζακιών», του συστήματος και της μεγαλοαστικής πλέμπας.

Μόνο ο σοσιαλισμός και εξηγήσαμε ποιος, μπορεί ν' ανατρέψει το αστικοφιλελεύθερο καθεστώς, και να θέσει στο περιθώριο το αστικό σύστημα. Εκτός απ' αυτό, ο εθνικός-σοσιαλισμός, και το κατάλληλο ιδεολογικό υπόβαθρο διαθέτει, και τη συγκεκριμένη οικο-

νομική πολιτική. Γι' αυτό το λόγο όταν το **Αντίδοτο** μιλάει υπέρ του σοσιαλισμού, παρακαλούνται ορισμένοι «φίλοι» να μη μας ταυτίζουν «άθελά» τους με το μαρξισμό.

Πάνω στις διαφορές κοινωνισμού - σοσιαλισμού θα επανέλθουμε και στο μέλλον. Αν λοιπόν τώρα σας ρωτήσουν, και είστε εθνικιστής δίχως ο μπαμπάς σας να είναι νεόπλουτος βιομήχανος, και δίχως ν' ανήκετε σε μεγαλοαστική οικογένεια και νοοτροπία, αν είστε κοινωνιστής ή σοσιαλιστής, απαντήστε απερίφραστα **ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ.**

Και προπαντός μην ξεχνάτε το ρητό του Αντίδοτου:

**ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ**

Αλέξης Βούλγαρης

Ο αγώνας μας κατά του μπολσεβικισμού δεν είναι αγώνας κατά του σοσιαλισμού αλλά ακριβώς υπέρ, εγεννήθη δε απ' την βαθειά πεποίθηση, ότι ο αληθινός σοσιαλισμός τότε μόνο δύναται να πραγματοποιηθεί όταν θα έχει παραμεριστεί ο εβραϊκός μπολσεβικισμός.

Ιωσήφ Γκαίμπελς

Το Εθνικοριζοσπαστικό κίνημα

Αυτή την στιγμή στην Ελλάδα γεννιέται ένα νέο κίνημα, το κίνημα του ριζοσπαστικού εθνικισμού ένα κίνημα που ξέρει τι ζητάει στην πολιτική ζωή, πώς θα το αποκτήσει, γνωρίζει τα σημεία στήριξης του συστήματος και πώς θα τα πολεμήσει.

Κόβοντας κάθε σχέση με ανθρώπους και καταστάσεις του «παλιού κινήματος», κρατώντας μόνο ως πυρήνα ανθρώπους που πέρασαν από αυτό το κίνημα, απευθύνθηκε σε νέους χώρους, σε διαφορετικά κινήματα, σε ανθρώπους με διαφορετική πολιτική παιδεία και κουλτούρα καθώς και ιδεολογικές καταβολές.

Απορρίπτοντας κάθε ίχνος δογματισμού, πιστεύοντας στην επικαιρότητα του εθνικοσοσιαλισμού στις παρούσες συνθήκες, όχι ως ταμπέλα αλλά ως σύνολο πολιτικών μέτρων ενάντια στο σύστημα, το νέο κίνημα αποφάσισε να δώσει την δική του μάχη με το προτσές της ιστορίας και της κοινωνίας.

Το κίνημά μας είναι καθαρά κοινωνικό, με την έννοια ότι γνωρίζει πως η εξάπλωση του εθνικοσοσιαλισμού θα γίνει μόνο μέσα από τους θεσμούς του συστήματος όπως είναι η δευτεροβάθμια εκπαίδευση, τα πανεπιστήμια, η τοπική αυτοδιοίκηση, οι συνδικαλιστικές ενώσεις, οι αγροτικοί συνεταιρισμοί καθώς και όλες οι κοινωνικές προεκτάσεις της πολιτικής ζωής.

Δεν φοβάται ν' αναμετρηθεί με τους θεσμούς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Πιστεύει στον πολιτικό του λόγο, στην ιδεολογική του ανωτερότητα. Δεν παρχίζει να κερδίσει τους ψηφοφόρους της συντηρητικής δεξιάς ή τίποτα περιθωριοποιημένων αντιδραστικών ομάδων αλλά αναζητάει σε πρώτη φάση τους ανθρώπους που έρχονται σε άμεση πολιτική αντιπαράθεση με το σύστημα και τους υποτελείς του.

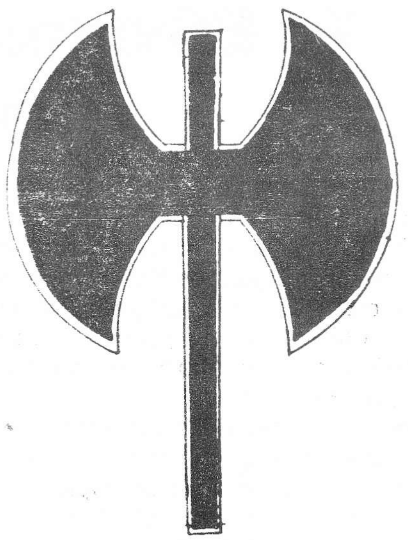
Αγωνίζεται να χτίσει ένα επαναστατικά ρεαλιστικό κοινωνικό λόγο, ένα λόγο διαμαρτυρίας αμφισβητήσεως και εξουσίας, ο οποίος δεν θα τοποθετεί το κίνημά μας στα κομματίδια του ρεφορμισμού και του συστήματος αλλά της ριζοσπαστικής ανανεώσεως.

Δεν στηρίζει το προγραμμά του σε μεταφυσικές φαντασιώσεις και σε ιδεολογικές φόρμες ξεπερασμένες. Γνωρίζει τώρα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η πατρίδα και ο λαός και το σπουδαιότερο καταλαβαίνει πως αυτά τα προβλήματα τον αφορούν άμεσα.

Το κίνημα του ριζοσπαστικού εθνικισμού δεν είναι αλάνθαστο.

Προχωράει και αναζητάει όμως τις πολιτικές και κοινωνικές λύσεις σε σωστούς δρόμους, διαλέγοντας κάθε φορά σωστά κριτήρια για ν' αξιολογήσει τις πολιτικές εξελίξεις.

Η «λογική» του νέου κινήματος δεν

λειτουργεί στις νόρμες του καθεστώτος, δεν αποδέχεται τις ντε φάκτο «αλλαγές» του συστήματος, δεν συνεργεί στο καπιταλιστικό παζάρι εθνών λαών και ανθρώπων. Το νέο κίνημα αρνείται να γίνει ουρά διαφόρων δεξιών και ακροδεξιών καταστάσεων τις οποίες και πολεμάει λυσσαλέα, αρνείται τον ιμπεριαλισμό σε όλες του τις μορφές, αρνείται την εντατικοποίηση σπουδών και εργασίας προς όφελος του κεφαλαίου και της μεγαλοαστικής τάξεως, αρνείται την πρόκληση «1992» διότι γνωρίζει ότι είναι πρόκληση μόνο για τα σαθρά θεμέλια του ελληνικού καπιταλιστικού συστήματος.

Το νέο κίνημα δέχεται το σοσιαλισμό που πηγάζει από τις δομές της εθνικοσιαλιστικής επαναστάσεως, μάχεται για μια πραγματικά ανεξάρτητη και ενιαία Ευρωπαϊκή πατρίδα, αγωνίζεται για την ουσιαστική συμμετοχή του λαού στην εθνικοκοινωνική ζωή της χώρας, δίνει την δική του μάχη για μια πατρίδα εθνικιστική, λαϊκή και σοσιαλιστική ενάντια στον κομμουνισμό και στον καπιταλισμό.

Το νέο κίνημα πολεμιέται από τ' απολιθώματα του «παλιού κινήματος» αλλά γνωρίζει ότι θα τα νικήσει.

Ήδη αυτό γίνεται.

Δεν στηρίζεται σε «ολοκληρωτικές διαδικασίες» στην σκέψη ή στην οργάνωση.

Σημειώνω εδώ πως λέγοντας «ολοκληρωτικές διαδικασίες» εννοώ απόψεις του τύπου «ένας είναι ο αρχηγός», δηλ. διαδικασίες που δεν στηρίζονται και από την βάση του κινήματος αλλά έρχονται από «πάνω». Βασιζόμενες στην παρεξηγημένη έκφραση «η αρχή του αρχηγού».

Η άποψη του Χοσέ Αντόνιο *«οι αρχηγοί έχουν πάντα δίκιο»* είναι αποδεκτή για κοινωνίες ζώων και όχι ελεύθερων σκεπτόμενων μελών και πολιτών.

Το νέο κίνημα έχει συνειδητοποιήσει επιτέλους πως ο κύριος άξονας της δράσεώς μας περνάει μέσα από το δίπτυχο «συμμετοχή-αντιπαλότητα». Δεν φοβάται ν' αντιμετωπίσει με επιτυχία τα προβλήματα της κοινωνίας και του λαού.

Δεν του «αρέσουν» οι φιλοσοφίες περί νιτσεϊκών υπερανθρώπων και ονειρεμένων (ανύπαρκτων) επαναστάσεων.

Δεν περιμένει νομοτελειακά (σαν να μην μας έφθαναν οι κομμουνιστές) την πτώση του συστήματος αλλά παλεύει για αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Η νίκη θα περάσει μέσα από την ολόπλευρη σύγκρουση με το κατεστημένο.

Το νέο κίνημα έχει αισθανθεί βαθιά μέσα στο πετσί του την αλλοτροίωση που επιφέρει στους λαούς ο καπιταλισμός, αλλοτροίωση από την οποία έχει ισοπεδωθεί στις ημέρες μας και ο ίδιος ο κομμουνισμός, έτσι ώστε να τον κατατάσσει ως τον κυριότερό του εχθρό. Έναν εχθρό τον οποίο δεν θα διστάσει να εξοντώσει αμείλικτα όταν θα έρθει η ώρα.

Ένα νέο κίνημα γεννιέται σήμερα.

Το κίνημά μας.

Το κίνημά σου ανένταχτε εθνικιστή, το κίνημά σου πατριώτη σοσιαλιστή εθνικιστή, το κίνημά σου ελεύθερε άνθρωπε που δεν έχεις μάθει στην ζωή σου να σκύβεις το κεφάλι στα αφεντικά και ν' ανέχεσαι την κοροϊδία.

Τάκης Χρυσοβέργης

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΖΑΚΟΥ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Τά ὀνόματα τῶν νεκρῶν

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ
Πολιτικός Μηχανικός

$1 + \Phi + \Phi^2 = 2\Phi^2 = K$ $\quad$ $0 + \infty = 1$

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

καί ἡ ἀποκρυπτογράφησι τῆς διδασκαλίας του

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ